

MARIOARA ARDELEAN

POVEȚE ÎN RIME

VOL. I

ANTOLOGIE DE FĂBULE

Iași, 2025

Redactare: Camelia Ardelean
e-mail: coa_72@yahoo.ro

Copertă (imagine): Internet
Grafică (interior): Internet

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARDELEAN, MARIOARA

Povețe în rime : antologie de fabule / Marioara Ardelean.
- Iași: StudIS, 2025-

2 vol.

ISBN 978-606-48-1313-8

Vol. 1. - 2025. - ISBN 978-606-48-1314-5

821.135.1

Editura StudIS
adicenter@yahoo.com
Iasi, Sos. Stefan cel Mare, nr.5
Tel./fax: 0232 – 217.754

MARIOARA ARDELEAN

POVEȚE ÎN RIME

VOL. I

ANTOLOGIE DE FABULE

Motto:

*Un strop de bunătate,
Oferă-l, de se poate!
Când nu te-aștepți, revine,
Dublându-se, la tine.*

(Marioara Ardelean)

***Mulțumiri deosebite sponsorului
acestui volum, Cristina Dafin, o mare
iubitoare a cuvântului scris, fără al cărei
sprijin generos acest proiect
nu ar fi prins aripi.***

O carte pentru copii mari și mici

Fabula este o poveste alegorică, aparținând genului epic, de cele mai multe ori în versuri, în care sunt criticate, în scopul îndreptării, anumite defecte umane – individuale sau colective – acestea fiind atribuite nemeritat animalelor, plantelor, lucrurilor sau fenomenelor naturii, prin personificare. Rolul ei este unul moralizator și satiric, de obicei având două părți: una în care se dezvoltă intriga și a doua, în care se trag concluziile sub forma unei morale.

Fabula a apărut în Antichitate și este răspândită în aproape toate marile culturi ale lumii: romană, greacă, indiană, chineză etc., perpetuându-se până în zilele noastre. Nu mi-am propus să fac un istoric al fabulei universale sau al celei românești, clasice sau contemporane, ci doar o scurtă prezentare a acestei cărți scrise de Marioara Ardelean.

Spre deosebire de fabula pentru adulți – unde autorul se adresează unui public despre care se presupune că are o anumită pregătire și experiență de viață, intriga și conflictul dintre personaje fiind sofisticate, cu frecvente răsturnări de situație, iar morala, la rândul ei, putând fi ludică, filozofică, cu conotații directe sau chiar atacuri la adresa clasei politice – în fabula pentru copii, iar Marioara Ardelean nu face excepție, limbajul este simplu, accesibil chiar și unui copil din clasele primare.

În introducerea fiecărei fabule este realizată o pregătire minuțioasă a scenei, a cadrului natural în care se desfășoară acțiunea, urmată de o prezentare detaliată

a personajelor, după care dialogul acestora conduce la o morală întotdeauna educativă. Totul este clar, asemeni unui film de animație, în care copilul urmărește cu sufletul la gură deznodământul.

Nu este ușor să cobori la nivelul de înțelegere al unui copil și să creezi povestioare accesibile pentru cititori care nu au în spate o cultură generală solidă, și adesea, nici capacitatea de a discerne între bine și rău. Cu atât este mai grea misiunea autorului și, implicit, mai mare răspunderea sa, acesta erijându-se într-un formator de caractere, oferindu-i copilului o „hrană intelectuală” într-o formă semidigerată.

Nu oricine poate face acest lucru, dar Marioara Ardelean ne arată că, în spatele staturii sale fragile, are un suflet de copil mare, gata să intre în joacă cu cititorii săi – o joacă serioasă, ce urmărește formarea caracterelor. Pe de altă parte, acest suflet mare este și unul de mamă devotată, care, prin poveștile sale versificate, încearcă să corecteze și să prevină greșelile omenești, dând exemple negative puse în seama unor animale.

Cu blândețe și vorbe meșteșugite, sunt aduse în fața cititorului defectele umane: minciuna, lăcomia, lenea, îngâmfarea, ipocrizia, necinstea – dar și, în antiteză, calitățile: cinstea, corectitudinea, hărnicia, bunătatea sufletească, sinceritatea...

Se perindă, rând pe rând, prin fața noastră, animale sălbatice și domestice: urși, lupi, vulpi, cerbi, câini, pisici, șoricei, oi, boi, măgari, păsări felurite – corbi, privighetori, vrăbii, cocoși, găini, păuni, curcani –, legume din grădină (conopida, gulia, pătlăgeaua roșie, broccoli, dovleacul), vița-de-vie, apoi banalele obiecte din gospodărie (covoarele, galoșii etc.), care devin adevărate exemple sau contraexemple însuflețite.

Personajele sunt alese cu grijă, acestea folosind un vocabular școlăresc, tocmai pentru a fi mai ușor de înțeles. Ursul, lupul, vulpea – carnivorele mari și dominatoare, mereu într-o acerbă concurență pentru putere – sunt adesea învinse prin istețime de animale care nu ar avea șanse în viața reală (iepurășul sau șoricelul).

Ilustrațiile sunt atent selecționate, cartea devenind un veritabil manual de zoologie în miniatură care, pe lângă imaginea animalului, îi relevă și trăsăturile caracteristice: ursul – forța, lupul – lăcomia brutală, vulpea – viclenia, iar iepurășul și șoricelul – victimele de serviciu.

Observăm reinterpretări ale unor fabule clasice sau povești precum: *Ursul păcălit de vulpe*, *Greierele și furnica* sau *Barza și vulpea*, *Bondarul și albinda*. În general însă, fabulele sunt originale, cu intrigi pline de miez și cu morale educative, venind cu propuneri inedite: *Legea ursului*, *Vrăbiuța și cioara*, *Măgarul și mierla*, *Racul și melcul* etc.

Volumul cuprinde și câteva poezii care nu sunt neapărat fabule, dar care au un puternic impact emoțional. Cei care o cunosc pe Marioara Ardelean o pot regăsi cu ușurință în aceste versuri, ca pe o luptătoare neînfricată cu vicisitudinile vieții, o mamă devotată, gata să înfrunte cu zâmbetul pe buze obstacolele ce îi ies în cale, dar totodată să pună pe hârtie tot ce are mai bun în ea.

În final, o felicit din toată inima pentru această carte izvorâtă dintr-un suflet curat și generos și dau un citat din poezia *Din gândul unui spin*, prin care, în opinia mea, autoarea se autocaracterizează:

„Un trandafir dacă aș fi,
Aș crește în grădină,
Acolo sigur aș primi,
Și apă, și lumină.

Dar s-a-ntâmplat să fiu un spin
Crescut pe o cărare.
Îmi este greu, mereu suspin,
Pământul este tare.

Lumină n-am, că-n jurul meu
E numai mărăcine.
Cu apa este și mai greu,
Arar o ploaie vine.

Și, însetat, mă tot gândesc,
Cum e posibil oare
Că unii au tot ce-și doresc,
Iar alții zile-amare?

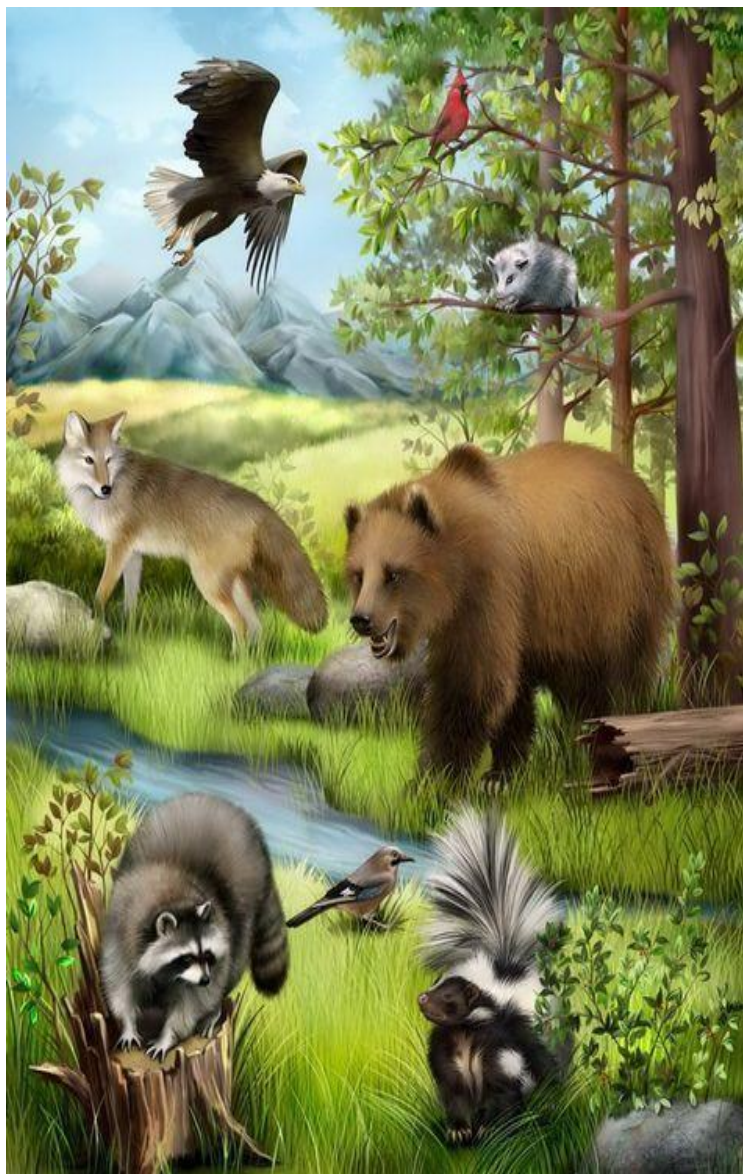
Măcar o zi, dac-aș avea
Puterile divine,
Eu trandafirul l-aș muta
Aicea, lângă mine!”

David Valentin

(Orăștie, 22 iunie 2025)

CAP. I

FABULE INEDITE

GOSPODINA ZURLIE

Vă spun drept: am la-ndemână
De povești o traistă plină.
Totuși, vreau seară de seară
O nouă povestioară.

Mămicuța, care știe
Ce doresc și-mi place mie,
Înainte ca Moș Ene
Să dea iama pe la gene,

Aduce o carte mare.
O deschide la-ntâmplare
Și din ea-mi citește-ndată
O poveste cam ciudată

Despre-o bună gospodină:
Avea și ea o găină,
Primită în dar, odată,
De la soacra sa bogată.

O ținea închisă-n șură,
Îi da boabe cu măsură,
Iar frumoasa-naripată
Îi lăsa un ou drept plată.

Gospodina, cam zurlie,
Multe lucruri nu prea știe;
Ia găina conștiincioasă
Și-o mută cu ea în casă.

Îi pune cuiabar din lână,
Îi dă mâncărică bună,
Făcându-și în gând socoată:
Pestrițata, ca răsplată,

Îi va da gustoase ouă,
Zi de zi, tot câte două.
Astfel, într-o săptămână,
Șapte ouă-n plus se-adună.

„Am să merg la târg cu ele.
Le vând pe niscai lovele
Și îmi cumpăr, frățioare,
Bunătăți pentru mâncare!”

Dar găina îndopată,
Stând în casă nemișcată
Și-ngrășându-se prea tare,
A uitat că-i ouătoare.

Găinușa n-avea minte,
Mânca tot ce-avea-nainte.
Problema-i cu gospodina:
A nenorocit găina!

Pierdu și oul pe care
Îl avea pentru mâncare.
Planul fără-acoperire
I-a adus dezamăgire.

BROAȘTELE DIN TĂU

Într-un tău dintr-o pădure
Trăiau broaște verzi și sure.
Aveau apă și mâncare,
Bolovani să stea la soare.

Într-o zi, o broască sură
Începu, c-o voce dură,
S-o jighească pe-o surată
Care se-odihnea pe-o piatră:

„- Piei de-aicea, verziciune,
Piatra asta-mi aparține!
Sunt mai mare, mai frumoasă,
Nu ca tine, o râioasă!”

Dar broscuța înțeleaptă
Îi dă replică deșteaptă:
„- Oac, oac, oac, măi bulbucată,
Ce-ți veni așa, deodată?

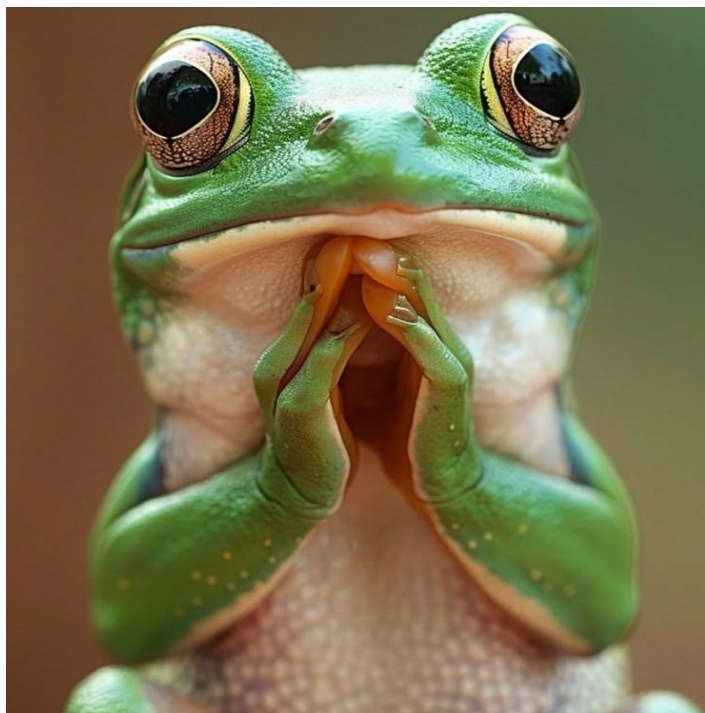
Bolovani sunt o grămadă,
Nu e cazul pentru sfadă!
De ce vrei cu-a ta purtare
Să provoci o dezbinare?

N-are sens să bați din gură,
Ești și tu o venitură!
Tăul nu ne aparține,
Dar o ducem toate bine.

Bucuros ne găzduiește,
Fără plată ne hrănește.
Chiar de suntem zvăpăiate,
Ne alintă ca un frate.

Pe când tu, amică bună,
Te porți ca o căpcăună!
Vrei s-acaparezi, vād bine,
Tot ce nu îți aparține!”

Broasca lacomă,-ngâmfată,
O privi cam rușinată:
„- Am greșit cu-a mea purtare,
Dar acum îți cer iertare!

Ești micuță, dar măreață,
Îmi dai lecții pentru viață.
Istețimea ta mi-arată
Că ești bine educată”.

ȘTIRILE DIN CODRU

Într-un codru-ntunecos
Se-ntâmplau lucruri pe dos:
Lupul sur s-a înfrățit
Cu măgarul aiurit.

Ursul cu un cerb vânjos,
Iar mistrețul c-un cocoș;
Râsul, jderul și-un bursuc
Jucau leapșa pe-un butuc.

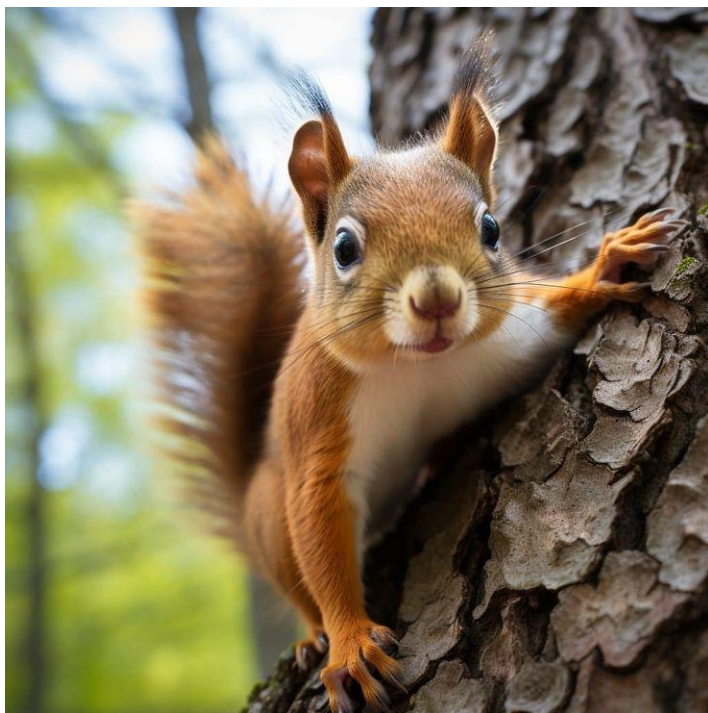
Iepurașul, vă spun drept,
S-a trezit că-i înțelept –
Nu știu cine ce-a făcut,
Că frica i-a dispărut.

Toți ce-n codru locuiau
Pe la dumnealui treceau,
Dornici de a dobândi
Noutățile la zi.

Urecheatul, încântat
Că-i așa apreciat,
S-a pus iute pe vorbit,
Că-n curând i-a zăpăcit.

Pitulată în tufiș,
Veverița, pe furiș,
Asculta ce debita
Și de râs se prăpădea.

Dup-un timp, s-a plictisit
Și aspru l-a dojenit:
„- Iepurică, nu-i frumos
Să dai știrile pe dos!

Tu, de fapt, nimic nu știi
Și spui doar bazaconii!
Ce-i mai grav este că vrei
Și ceva plocon să iei.

Pentru tine bine-ar fi
Să te lași de șmecherii.
Tu, de neam, ești un fricos,
Vrei s-ajungi și mincinos?”

Țopăind cam rușinat,
Iepurașul s-a scuzat:
„- Veverițo, draga mea,
Vulpea m-a-nvățat așa!

Știrile ea mi le-a dat.
Hoața m-a asigurat
Că sunt noi, de interes,
Și-o să am mare succes.

Însă tu mi-ai arătat
Că Roșcata m-a-nșelat.
A vrut să ajung ca ea,
Mincinoasă, hoată, rea.

Bârfa nu-i domeniul meu,
Am greșit și-mi pare rău,
Mai bine-i să fiu fricos,
Decât hoț și mincinos!

AZOR ȘI PISOLAȘ

„- Să fiu câine nu-i ușor!”
Se plângea-ntr-o zi Azor
Pisoiașului, ce sta
Tolănit în cârca sa.

„- Că e soare, ploaie, vânt,
Eu la datorie sunt.
Paznic bun și devotat,
Îmi fac rondul regulat,

Să îl apăr pe stăpân
De intrușii care vin,
De aceia care vor
Să ia ce nu este-al lor.

Însă el nu-i prea grăbit
Să-mi dea gulașul dorit.
Este drept că-mi dă un os,
Dar eu sunt un mîncăcios”.

Pisoiașul face haz
Și-i spune de la obraz:
„- Dacă-ți dă un os pe zi,
Mulțumește-i, nu-l huli!

Gulaș doar din când în când,
Că și banii vin pe rînd.
Îi socoate, ca apoi
Să ia hrană pentru noi”.

„- Poate-o fi așa cum spui,
Dar eu cred că dumnealui
Deseori e cam uituc,
Și nici osul nu-l apuc.

Chiar nu-mi place să țin post,
Am să plec să-mi fac un rost,
Să înfulec papa bun
Zi de zi, nu de Crăciun”.

„- Fă cum crezi, e dreptul tău,
Dar aici nu-ți este rău!
Ai căsuță, ai potol,
Libertate în ocol.

Iar stăpânul nu e rău,
Deși îl blamezi mereu.
Ne iubește pe-amândoi,
Este grijuliu cu noi.

Prin străini nu poți să știi
Ce amici vei întâlni,
Iar meniul cel visat
Poate nu s-a inventat.

„- PISOIAȘ, tu nu ești prost!
Are sfatul tău un rost.
Dacă bine mă gândesc,
Tot aici vreau să trăiesc.”

URSUL PĂGUBIT

Ursul stă lângă bârlog,
Mormăind ca un milog:
„Vai de burdihanul meu,
Să-l hrănesc e tot mai greu!”

Zmeura s-a terminat,
Oamenii n-au mai lăsat
Nicio boabă-n zmeuriș,
Au cules-o pe furiș.

Chiar și murele, mor, mor!...
Salivez de dorul lor.
Fără vr'un plocon să-mi dea,
Au ciordit și partea mea.

Au cules alunele,
Merele, căpșunile,
Dintre frunze-au strâns, zeloși,
Toți bureții cei gustoși.

Mult prea lacomi, au stricat
Rostul de natură dat.
Pădurea-i căminul meu,
Din ea mă hrănesc mereu.

Dar acum ce să fac,
Burții să îi fiu pe plac?
De unde-aș putea să iau
Mâncărică să îi dau?"

Vulpea hoată-l auzi.
Chicotind, îl sfătui:
„- Du-te-n sat și-ai să găsești
Bunătați, s-o ghiftuiești!”

Martinică,-nfometat,
Sfatul i l-a ascultat.
A uitat năravul ei,
Că te vinde pe doi lei.

Și-a pornit grăbit să-și ia
Partea ce se cuvenea.
Sătenii, când au aflat,
Cu ciomege l-au tratat.

Vulpea rea l-a păcălit,
Dar nu ea l-a flămânzit.
Vinovații sunt acei
Ce vor totul pentru ei!

OSUL DISCORDIEI

Un câine ce umbla hoinar
Găsi un os lângă-un hambar,
Și cum era flămând lihnit,
Să-l ronțăie s-a pregătit.

Taman atuncea, un dulău
Umbla pe-acolo teleleu.
De foame chinuit și el,
Râvni la osul frumușel.

Dar gășitorul l-a-nșfăcat
Și spre o tufă s-a-ndreptat,
Căci hrana dobândită vrea
Să fie-n întregime-a sa.

Însă dulăul, salivând,
Și-arată colții mârâind.
Întinde botul cu tupeu,
Să hăpăie ce nu-i al său.

Dar câinele amenințat
S-a-nfuriat și a lătrat.
Meniu-atât de valoros
Căzu din gura lui pe jos.

Impóstorul s-a repezit
Să-nhațe osul mult râvnit,
Dar din tufișul des ieși
O pisicuță, ce-l șmangli.

Blănoasa nu-l putea mânca,
Ea a voit a-i tachina.
De cearta lor a profitat,
Flămânzi pe ambii i-a lăsat.

S-a răzbunat, că ei o fac
Mereu să urce în copac,
Căci neamul ei cel pisicesc
Nu-i agreat de cel câinesc.

BLĂNOȘII DIN POIATĂ

Trăiau într-o poiată
O mătă răsfățată,
Un măgăruș scheletic
Și un dulău athletic.

Lățosul sta de pază,
Legat de o spetează.
Lătra, ca să se știe
Că e la datorie.

Blănoasa alintată
Sta-n tindă, relaxată.
Torcea, ca să îi facă
Săpânei o cojoacă.

Iar Măgărilă are
Aceași întrebare:
„De ce stăpâna-l ține
În lesă ca pe-un câine?

Mai rău, când îl dezleagă,
Îl pune doar la treabă,
Pe vreme rea sau bună,
Îl mână și-l adună.

Dar dacă, zilnic, cară
Umil orice povară,
Nu poate să-i ofere
Și lui o mângâiere?

Ceva ca să halească,
Să se înzdrăvenească,
Și-n loc de-un ghiont în spate,
Nițică libertate?”

Invidios, privește
Cum mâța limpotește
O cană de smântână
Servită de stăpână.

„Pentru pisică are
Iubire și mâncare,
Mereu o ia în brațe
Și-o mângâie pe lațe.

Chiar dacă nu muncește,
Doar bunătați primește.
Cum e posibil, oare,
Așa discriminare?”

Măgaru-i plin de ură
Că viața lui e dură,
Dar nu biata felină
Poartă această vină.

Răgilă habar n-are
Cât e de muncitoare:
Ea noaptea stă la pândă,
Toți șoarecii să-i prindă.

POVĂTA VULPII

Natura-i furioasă,
Că gerul o apasă;
Cristale mici de gheață
De arbori se agață.

Pădurea nu prea are
Oferte de mâncare,
Și orice vietate
Prin iarnă greu răzbate.

O vulpe hămesită
Printre boscheți se-agită,
Sperând că poate-i pică
Vreo pradă cât de mică.

Dar din tufiș apare,
Voind și el mâncare,
Jupânul lup ce-ndată
O-nhață pe roșcată.

Ce vaiete, suspine...
Ea-ncepe să se-nchine:
„- Ai milă și mă lasă,
Am trei puiuți acasă!

M-așteaptă-n vizuină,
Cu hrana pentru cină.
Or să se prăpădească,
De nu or s-o primească”.

Dar lupul și mai tare
O strânge între gheare:
„- Te știi, șnapano, bine,
Că minți fără rușine!

Să scapi basma curată,
Scornești orice, îndată.
Ești o lingușitoare,
Hapsână, profitoare.

Eu n-am uitat, surată,
Că te-am rugat odată
Să-mi dai și mie-un pește
Din ce îți prisosește.

Rânjind pe sub mustață,
Mi-ai dat doar o povață:
Să merg și eu la baltă,
Că peștii mă așteaptă.

În apa fermecată
Să-mi pun coada-nfoiată,
Că ei îndat' se-agață,
Și-i scot la suprafață.

Am ascultat de tine,
Crezând că-mi faci un bine,
Uitând, în graba mare,
Că ești o-nșelătoare.

Iar gerul se-ntetește,
Pe coadă niciun pește,
Doar gheața ce o ține
Încătușată bine.

Cu greu și cu durere,
Am scos-o la vedere,
Dar s-a făcut lumină
În mintea mea puțină.

Chiar meriți o răsplată
Pentru povața dată.
Așa un mare bine
Nu-l face orișicine!”

Și-o scarmână, măi frate,
Pe burtă și pe spate,
O-mpinge,-o răsucește,
O satură de pește.

Să fie treaba treabă,
Jupânu-i dă și-o labă,
Lăsând-o leșinată
În tufa înghețată.

ȘORICELUL CURIOS

Un puișor de șoricel
Ieși-n ogradă singurel,
Din cuibușorul unde sta
Cu frații și măicuța sa.

Privi în juru-i, curios,
I se păru așa frumos!
Admiră lucrurile noi,
Ce-apar în calea lui, vâlvoi.

Semeț, pe-o scară cocoțat,
Stătea un animal ciudat.
Dădea din aripi, se-nfoia,
Și, fără vreun motiv, țipa.

Timid, puiuțul chițcăi:
„E furios, mai bine-ar fi
Să-mi văd de drum, că s-ar putea
Să mă înhațe namila”.

Dar cum mergea el cătinel,
I-apare-n față un cățel,
Lățos, cu botul alungit.
De spaimă-aproape a-nlemnit.

Însă blănosul se grăbea
S-ajungă la stăpâna sa.
Nu i-a păsat de șoricel,
Trecând rapid pe lângă el.

Văzând că patruțu-i blând,
Micuțul, încă tremurând,
Porni spre reședința sa,
Că foamea rău îl chinuia.

Motanul ager îl zări
Și, pofticios, îl urmări,
Dar Chițcăilă a simțit
Pericolul ce s-a ivit.

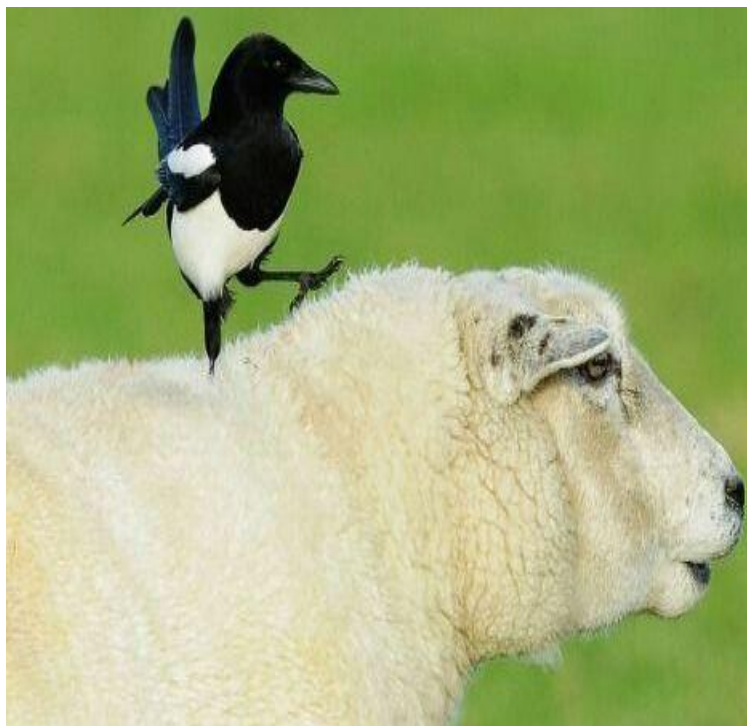
Și, dintr-un salt, istețul pui
Ajunse-n cuibușorul lui.
Familia s-a bucurat,
Dar mama, blând, i-a explicat:

„- Până mai crești, iubitul meu,
Să nu mai pleci de capul tău,
Fără părinți – că ai văzut:
Dușmani sunt mulți și-s de temut!”

CORBUL CEL LĂCOM

Un corb stătea pe-o cracă, în pădure,
Și medita ce-ar mai putea să fure,
Când vede printre crengi, în depărtare,
O turmă cu vreo câteva mioare.

Și, pofticios, își face socoteală:
„Acuma, că-s lihnit, cu burta goală,
Am să mă ghiftuiesc, măi frățioare,
Cu cea mai rotofeie din mioare!”

Și corbul hămesit zboară degrabă
Să-nșface miorița ce-i e dragă.
Plonjează binișor și o apucă
Puternic între gheare, să o ducă

În pădurice, să o savureze –
Acolo nimeni n-o să-l deranjeze.
Dar oaia durdulie e greoaie,
Și bietul corb de șale se îndoiaie.

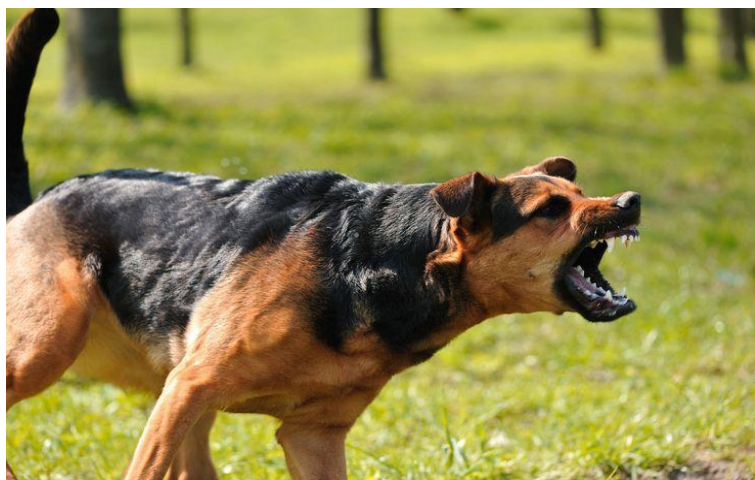
Se-agită, se-opintește, dar nu poate
Să ia cu el oița ce se zbate,
Și, speriată, behăie sărmana,
Chemând dulăii să-i salveze blana.

Lățoșii ce stăteau pe lângă stână,
Că baciul le-a promis mâncare bună,
Aud mioara cum se tânguiește.
Grăbiți, se duc să vadă ce poștește.

Rămân holbați la scena uimitoare:
Un corb sfrijit era la ea-n spinare –
Voia să fure oaia frumușică,
Dar nu putea să care-o rândunică!

Rânjind, dulăii sar să-l căsăpească.
Înspăimântat, el vrea să o tulească,
Dar când să zboare, ghearele nu-l lasă –
S-au încurcat în lâna oii deasă.

Câinii îl prind, deciși să-l pedepsească,
Iar corbu-ncearcă să se spovedească:
„Îmi merit soarta, lăcomia mare
M-a dus, într-o clipită, la pierzare!”

BRADUL GENEROS

În pădure stau la sfat
Două ciori, care-au aflat
Că un pom oferă-n dar
Un parfum ce-i foarte rar.

Se rotesc, se învârtesc,
Până când îl dibuiesc.
Văzându-l așa frumos,
Cârâie politicos:

„- Tu ești cel ce dăruiești
O esență ca-n povești?”
Pomul, trepidând ușor,
Le explică zâmbitor:

„- Zvonul este-adevărat.
Eu sunt bradul înzestrat
Cu miros ce altul nu-i
Pe fața pământului.

Însă asta nu e tot,
Și-alte lucruri să fac pot:
Primăvara dau din stoc
Mugurași pentru sirop.

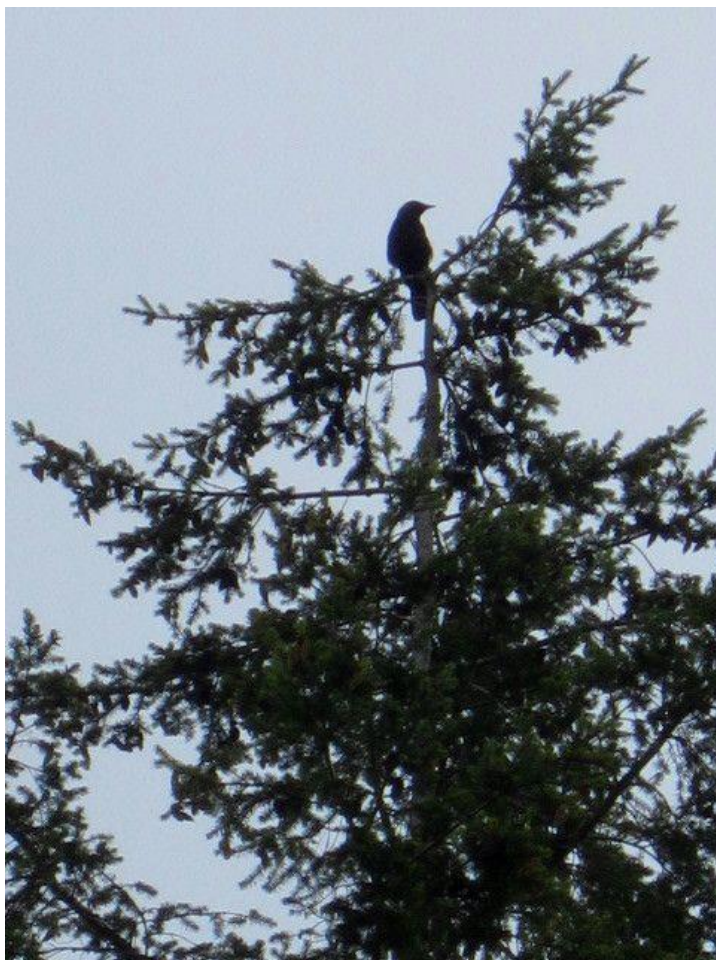
Oxygenul mult dorit,
Tot de mine-i meșterit.
Și pe-acesta îl ofer,
Fără vreun bănuț să cer.

Când năduful e în toi,
Iar drumeții-apar puhoi,
Îmi mișc cetina ușor
Și dau umbră tuturor.

Toamna se întrec să ia
Conuri din coroana mea,
Să producă jucării,
Tablouri, bijuterii...

Iar apoi, pentru Crăciun,
Sunt cadoul cel mai bun,
Toți copiii mă iubesc
Și în jurul meu roiesc”.

Ciorile au croncănit:
„- Constatăm că ești citit.
Ești deștept și serios,
Dar și foarte generos!”

LUPUL LA STÂNĂ

La margine de stână,
Sub cer cu lună plină,
În mintea lui înceată,
Un lup făcea socoată:

„- Oițe câte oare
Cărat-am în spinare,
Câți mielușei de lapte
Am șterpelit în noapte?

Dar fapta rușinoasă
Acuma mă apasă.
Aș vrea să-mi cer iertare
Frumoaselor mioare,

Să le susțin în toate,
Precum ar face-un frate,
Să le ajut la stână,
Ca hoții să nu vină.

Le-aș face jurăminte:
Că de acum 'nainte,
Cărnița lor gustoasă
N-o mai servesc la masă.

Aş hăpăi, pe bune,
Verdețuri și alune,
Și murele rămase
Pe tufele spinoase.

Amabil, le-aș conduce
La iarba cea mai dulce,
Aș paște-n rând cu ele,
Le-aș da și floricele”.

Dar luna se pitește
Sub norul care crește,
Și noaptea își arată
Perdeaua-ntunecată.

Jupânul n-are stare,
Că pofta-i reapare.
Târâș, pătrunde-ndată
În stâna preferată.

El ar fi vrut să fie
Un paznic cu simbrie.
Avea intenții bune;
Năravul altfel spune.

Și, salivând, ochește
Mioara ce-o dorește;
O ia la subsuoară,
Ieșind din târlă-afară.

Dulăii puși de pază
Au fost atenți, pe fază,
Și-ndată îi dădură
Răsplată pe măsură.

Cu blana zdrențuită,
Spinarea îndoită,
Șontâc, c-o labă ruptă,
Lihnit, cu burta suptă,

Se-ndreaptă spre pădure,
Decis să nu mai fure,
Dar îl cunoașteți bine,
Mereu pofta-i revine.

ÎN GRĂDINA DE LEGUME

Când pe cerul ca de sticlă
Mândrul soare se ridică,
În grădina de legume
Se-aud râsete și glume.

Fluturași cu aripi fine
Și drăguțele albine
Vizitează, bucuroase,
Legumele mari, frumoase.

Împreună se amuză,
Când micuța buburuză
Se lasă din zbor, timidă,
Pe ursuza conopidă.

Dar aceasta, deranjată,
O gonește deîndată:
„- Du-te, găză băgăcioasă!
Nu observi că-s furioasă?”

Gulioara face-ndată
O glumă nevinovată:
„- Hei, vecină conopidă,
Ai pe glugă o omidă!”

Însă ea, nechibzuită,
Îi dă replica, grăbită:
„- Și ce treabă ai, surată?
Vezi de fața ta ridată!”

Gulia a vrut s-o facă
Să râdă și ea oleacă,
Însă conopida este
Arogantă și-o jignește.

Roșioara-mbujorată

Intervine iritată:

„- N-am știut că ești o țață
Și spui vorbe grele-n față!

Sau frizura ondulată

Te-a făcut așa-ngâmfată?

Ai albit precum o spumă.

Chiar nu știi și tu de glumă?”

Conopida n-o ia-n seamă,
Se-nvelește în năframă,
Aranjându-și îmbufnată
Coafura bucălată.

În grădina de legume,
Toată vara se spun glume.
Legumele se distrează,
Conopida doar oftează.

Regretele o apasă
Că a fost capricioasă,
Și încearcă să repare
Urâta ei comportare.

UN COVOR ȘI DOI GALOȘI

Într-o vreme, lângă pat,
Un covor pufos, curat,
Stătea-ntins pe jos și-avea
Personalitatea sa.

Când deodată doi galoși
Aroganți, gălăgioși,
Plini de apă și noroi,
I-au strivit firele moi.

Supărat, i-a dojenit
Pentru că l-au murdărit,
Dar galoșii, revoltați,
Susțin că-s nevinovați.

„- Fie-așa cum spuneți voi,
Că nu mai vreau război!
După cum vă comportați,
Nu prea sunteți educați.

Eu încerc să vă-nțeleg,
Însă voi mă credeți bleg,
Și în loc să vă scuzați,
Ca nerozii doar urlați.

Generos, vă dau un sfat,
De-l urmați, ați câștigat.
Când veniți din deplasări,
Curățați-vă la scări!

Doar atuncea arătați
Că sunteți civilizați –
O pereche de galoși
Îngrijiți și chiar frumoși!”

ȘORICIOAICA POFTICIOASĂ

O șoricioaică sură,
Cotrobăind prin șură,
Dădu din întâmplare
Peste o ladă mare.

În ea era stocată
Secara treierată,
Și-un iz de cereale
O gădilă la foale.

Iar foamea ce o are
O chinuie mai tare,
Și, salivând, își spune:
„Aicea e de mine!”

Iar plină de speranță,
Se cațără pe clanță,
Dar lada e-ncuiată
C-un lacăt cât o roată.

Se-agită, se-amărăște,
Când iată că zărește,
Chiar lângă-ncuietoare,
O gaură prin care

Se furișează-ndată
La hrana mult visată.
Cum burta-i era goală,
S-a pus pe ronțăială.

Și-nfulecă, nenică,
Bobițe fără frică!
Halpâv se ghiftuiește,
Că nimeni n-o oprește.

Dar dup-o zi sau două,
Ori poate-au fost vreo nouă,
Își spuse plictisită:
„Acum, că sunt dobită,

Mi-e dor să merg afară,
Hoinară să fiu iară!”
Și, dintr-o săritură,
Ajunse la spărtură.

Dar când a vrut să iasă,
Burtica nu o lasă,
Căci prea multă mâncare
A rotunjit-o tare.

Acum e sechestrată
În lada-ntunecată
Și chițcăie nervoasă,
C-a fost prea pofticioasă.

Așteaptă răbdătoare
Minunea salvatoare,
Dar a-nvățat că-i bine
Să fii stăpân pe tine.

ALEGERI LA-NTÂMPLARE

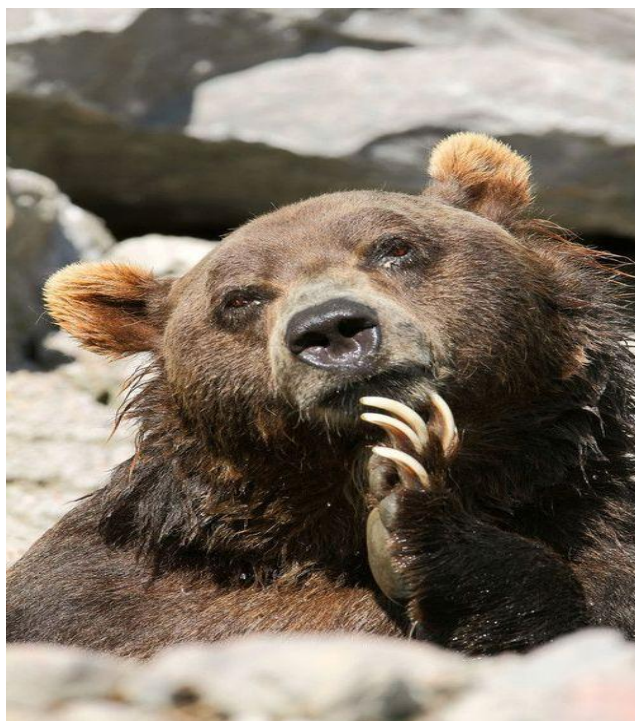
Dobitoacele, se pare,
Pus-au șef la întâmplare.
Că, altfel, de ce să fie
Între ele dușmănie?

Ce e drept, când îl votară,
Grăbite, nu-l cercetară
Pe frumosul Martinică
(Le-a promis multă păpică).

Mârâielile-n pădure
Sunt din ce în ce mai dure.
Lupul ține sus și tare
Că Martin nu e în stare

Spre vânat să le conducă –
Mintea lui e cam uitucă,
Mototolul habar n-are
Cum s-aducă bunăstare.

Stă-n bârlog, se fofilează
Și la bunătăți visează.
Mormăie câte o lege,
Însă nimeni n-o-nțelege.

Lupul, insistent, îi cere
Să renunțe la putere.
Ursul se-ncăpățânează,
Dar jupânul nu cedează.

Îl jignește,-l umilește,
Până când îl izgonește,
Iar apoi, fără rușine,
Se propune șef pe sine.

Iar alegeri, iarăși vot,
Lupul s-a țicnit de tot!
Urlă, sare, se agită
Pentru funcția râvnită.

Animalele se-ntreabă:
„Oare el va face treabă?
Dac-ajunge la putere,
Carne le va da sau miere?”

Cum erau nehotărâte,
Devin și nechibzuite:
Îl schimbă pe Ursoi
Cu fățarnicul vulpoi.

Lupul, și mai furios
C-a ieșit totul pe dos,
Se puse pe clevetit
Că alesu-i necinstit.

Dovadă concretă n-are,
Dar susține sus și tare
Că vânatul adunat
Roșcatul l-a devorat.

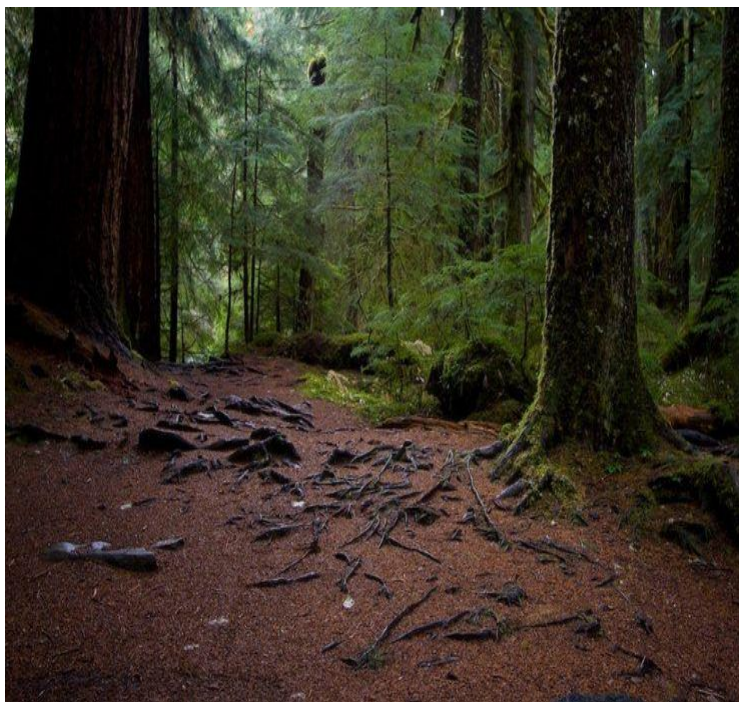
Însă Marea Adunare
Nu mai ia-n considerare
Intrigile nefondate,
Bănuieli nedemonstrate.

Până vor fi stabilite
Noi alegeri, mai cinstite,
Că le place, nu le place,
Vulpoiul le va conduce.

Ele singure i-au dat,
Prin vot, dreptul la vânat.
Acum țipă în zadar
Că nu este gospodar.

Că-n pădure-i sărăcie,
Vina oare-a cui să fie?
Poate data viitoare
N-or s-aleagă la-ntâmplare...

BROCCOLI DEZĂMĂGIT

Broccoli-i posomorât,
Că mereu e ocolit.
Gospodinele mai rar
Îl preferă în bazar.

Oare prețu-i vinovat,
Că-i așa de piperat?
Sau chiar ele, că nu știu
Valoarea sa în meniu?

Într-o ladă, lângă el,
Stă pitit un dovlecel.
Văzându-l îngândurat,
Curios, l-a întrebat:

„- Ce-i cu tine, dragul meu,
De stai abătut mereu?
De-o vreme mă tot gândesc,
Cum să te înveselesc.”

„- Ce să-ți spun, măi Dovlecel?
Sunt dezamăgit nițel,
Că în loc să fii gătit,
Stau pe rafturi, prăfuit.

Este drept, nu-s prea frumos,
Arăt ca un ghem țepos.
Nici culoarea nu e prea
Modernă, cum le-ar plăcea.

Dar, în timp, s-a constatat
Că aș fi cel mai bogat
În fibre și vitamine
Ce aduc atâta bine.”

„- Broccoli, nu te stresa!
Pân’ la urmă vor afla,
Și atuncea vor dori
Să te aibă zi de zi

În meniul preparat,
Vei fi tare-apreciat.
Îți vor spune toți că ești
Miracolul din povești.”

„- Dovlecel, mulțam frumos
Pentru sfatul valoros!
Răbdător, voi aștepta
Să se-ntâmpale chiar așa.”

CIOCÂRLIA CAPTIVĂ

Ionuț avea în colivie
O drăgălașă ciocârlie.
A dibuit-o în ogradă,
Stând speriată lâng-o ladă.

De-atuncea o-ngrijește bine,
Îi pune apă, miei și pâine,
Dar pasărea nu vrea mâncare,
Dorința sa este să zboare.

Micuțul băiețel nu știe
Că e stresată-n colivie,
Captivitatea-i o tortură;
Ea vrea afară, în natură.

S-audă susur de izvoare,
Să stea-n pădurea foșnitoare,
Să dea concerte minunate,
Cu-alte surate-naripate.

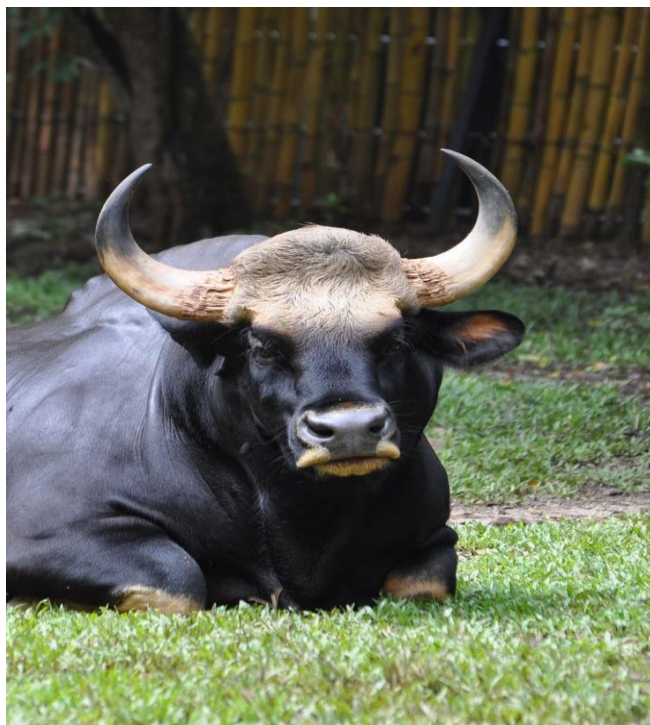
Cu duioșie, o privește.
Ar vrea să-i spună c-o iubește,
Dar vede-n ochișori că are
Doi stropi de rouă sclipitoare.

„- Tu plângi, frumoasă ciocârlie!
Acum pricep ce-ți place ție.
Chiar de-mi doresc să stai cu mine,
Te las să pleci, să-ți fie bine.

Iubirea pentru tine-i mare
Și ți-o arăt prin comportare.
Știu că, din fire, toată vara
Vei da concerte-n toată țara.”

BOUL ÎNSURAT

Într-o vară, s-a-ntâmpat
Că boul s-a însurat.
Nu trecuse niciun an,
Că a devenit tiran.

Mândru, arogant, țăfnos,
Se credea un Făt-Frumos.
Sfaturi nu mai accepta
De la soțioara sa.

După mintea lui, ar fi
Bună doar pentru-al servi,
Nu să-l ia mereu la rost,
Să-l întrebe unde-a fost.

E mascul, are și el
Dreptul de-a chiuli nițel.
Munca să o facă ea,
Asta e menirea sa!

Pentru el, nutreț gustos
Și un așternut pufos,
Că de-atâta lenevit,
Tare a mai obosit!

Vaca robotea din greu
Pentru partenerul său,
Dar cu mintea-i de doi lei,
Nu vedea sudoarea ei.

Într-o zi, i-a spus pe șleau
Că-mpreună nu mai stau.
Lângă-așa un bădăran,
Înc-o clipă-i pare-un an.

Boul o privi mirat,
Auzind ce-a debitat.
Se-ntreba cu ce-a greșit,
De ce oare l-a gonit?

Văcuța s-a deșteptat,
Însă el n-a sesizat
Și-a rămas ca un tablou,
În postura lui de bou.

URSUL ȘI ȚÂNȚARUL

Ursul se plimba agale,
Doar cu gândurile sale.
Nu știa ce să mai facă,
Plictiseala să îi treacă.

Deodată-i zboară-n față
Un țânțar ca o fâșneată.
Era cât pe ce să-l facă
Să se-mpiedice de-o cracă.

Blănosul se enervează,
Furios l-apostrofează:
„- Țânțărică, nu ți-e bine,
Ce dai buzna peste mine?

Ăsta-i spațiul meu, în care
Îmi duc zilele amare.
Zbori de-aicea mai degrabă,
Până nu îți dau o labă!”

„- Ce spui tu, măi, Mormăilă?
Ai vreun act cu vreo ștampilă,
Să-ți rezerve-un loc în care
Numai tu să faci plimbare?

Drept am și eu, măi Martine,
Să stau unde îmi convine,
Că pădurea generoasă
Tuturor ne-oferă casă!

Dobitoace, zburătoare,
Nu face discriminare...
Ne hrănește, ne-ocrotește,
Blândă, nu ne dojenește.

Pe când tu ai vrea, Martine,
Să ne temem toți de tine,
Dar gândirea ta haină
Nu-ți face o viață bună!”

CAP. II

SELECTIE DE FABULE

ÎNȚELEPCIUNEA PISICII

Într-o casă părăsită,
O pisică rătăcită
Și-a făcut culcuș, sărmana,
Încercând să-și afle hrana.

Ea văzu-ntr-un colț, pe masă,
Șoareci mulți că-ncep să iasă.
Biata stă și îi privește,
Să-i mănânce își dorește.

Ar urca la ei, grăbită,
Dar e-atât de obosită!
Pofte mari o chinuiesc,
Șoarecii se veselesc.

În timp ce se necăjește,
Foamea o înțelepțește:
Se întinde nemișcată,
Prefăcându-se că-i moartă.

Șoriceii o privesc.
Bucuroși, se sfătuiesc:
”Uite c-a murit, blănoasa,
Acum e a noastră casa!”.

Și coboară fericiți
De pe masă, liniștiți.
Merg cu toții lângă mătă,
Dar ea lacomă-i înhață.

Morala:

Nu te grăbi niciodată
Când primejdia se-arată!
Convinge-te că a trecut,
Apoi gândești ce-i de făcut!

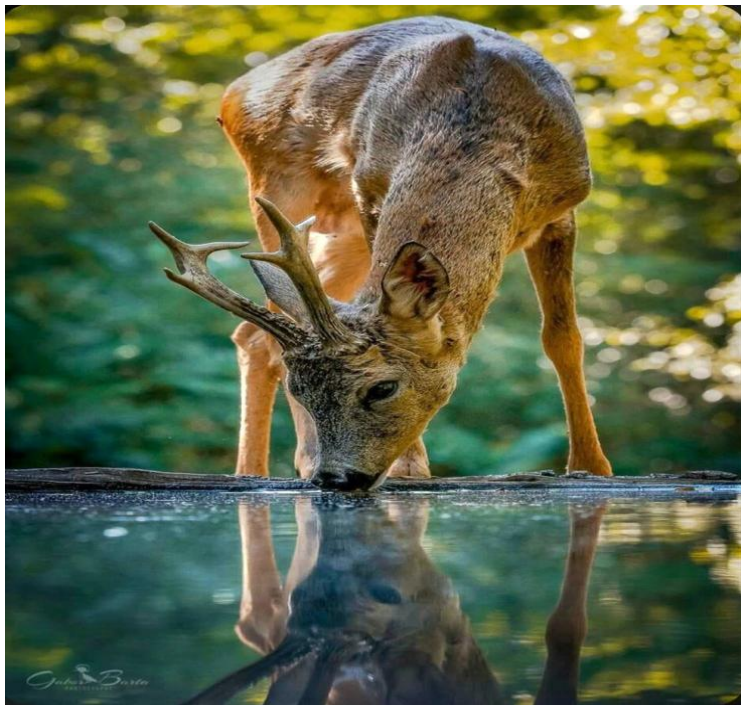
POVEȘTEA CERBULUI

La marginea unei ape,
Cerbul merge să se-adape.
În apa lucioasă tare,
Se văzu cât e de mare.

Era vesel și fălos,
Dar când se uită în jos,
Rămase dezamăgit:
Picioarele și-a privit.

Erau lungi și subțirele,
Nu i-a prea plăcut de ele:
„Eu, impunător și mare,
Ele n-au nicio valoare!“.

Atuncea tocmai trecură
Vânătorii, ce-l văzură;
Însă el, când i-a simțit,
S-a întors și a fugit.

A gonit cât a putut,
Vânătorii-au dispărut.
Fericit, s-a aplecat,
Picioarele-a admirat.

De atunci, le prețuiește
Și cu ele se făleşte.
De unde nu s-a gândit,
Ajutorul a primit.

COCOȘELUL FUDUL

Într-o ogradă minunată,
Trăia cloșcuța cea moțată
Și foarte mândră mai era
De puișorii ce-i avea.

Iar printre fiii ei frumoși,
Era și-un cocoșel ochios,
Cu pene ce-i sclipeau la soare,
Tot țopăind de îngâmfare.

Puiuții cloșca și-i iubea,
Însă pe-acesta-l răsfăța;
De-aceea, poate, și mai tare,
El se dădea așa de mare.

Ziua întreagă-n disperare,
Moțata căuta mâncare,
Să îi hrănească pe micuți,
Să-i crească iute și drăguți.

Și cu așa o mamă bună,
Ei se făcură, într-o lună,
Puicuțe grase, de soi bun,
Iar cocoșelul, ce să spun?

Era focos și pintenos,
Însă-a rămas lăudăros.
Mereu puicuțele oprea
Și-n fața lor se fandosea.

Deși crescut ca-nfățișare,
El minte tot puțină are,
Căci nici acum n-a învățat,
Cum să se poarte ca bărbat.

Întruna doar cucurigește,
Suratele își trombonește,
Strigând trufaș, în gura mare,
Ce pene minunate are.

Ele, în schimb, s-au săturat
De cocoșelu-nfumurat,
Căci și-ar dori să le iubească,
Nu să le tot pisălogească.

Nu-s încântate ele tare
De puerila-i epatare,
Dar le-ar plăcea, la o adică,
Să aibă boabe la gușică.

Toate așteaptă de la el
Să fie mult mai bărbățel,
Plimbări să facă ziua toată,
Prin ogrăjoara cea curată.

Însă cocoșul cel frumos
Nu e deloc politicos;
Habar nu are să se poarte,
Nu-i educat, nu are carte.

Atunci puicuțele moțate,
Fiind extrem de supărate,
Se duseră la alt cocoș,
Ce se-arăta mai bărbătos.

Iar cocoșelul aurit
Rămas-a singur, părăsit.
El nici acum n-a aflat
De ce a fost abandonat.

Morala:

Este bine toți să știți:
Nu-ncercați să vă făliți!
Calități de veți avea,
Alții le vor remarca.

CÂINII RIVALI

Un om la curtea lui ținea
Doi câini, pe care îi iubea.
Pe unul l-a școlit, în fine,
Să știe a vâna mai bine.

Al doilea fost-a instruit
Să știe cum e la păzit,
Să apere ograda-n care
Aveau cu toții bunăstare.

La fel mâncau cei doi dulăi,
Stăpânul se-ngrijea de ei,
Dar câinelui cel vânător
Nu-i convenea regimul lor

Și-i spuse câinelui de pază:
„- Tu toată ziua stai de strajă,
Iar eu alerg ca un nebun,
S-aduc vânatul la stăpân“.

Dulăul curții l-a nfruntat:
„- Să știi, eu nu sunt vinovat
Că nu sunt și eu vânător,
Stăpânul m-a vrut păzitor!

Mâncarea o primim la fel,
Pentru c-avem același țel:
Să facem treaba cât mai bine,
La locul ce ni se cuvine!“.

Morala:

Munca tuturor, se știe,
E o mare bogăție.
Cu toții, în felul nost',
Avem pe lume un rost.

PRIETENIA PĂGUBOASĂ

Într-o poieniță mică,
Greierul și o furnică
Zi de zi se întâlneau,
Buni amici se pretindeau.

Greierașul, bucuros,
Țopăia, cânta frumos,
Iară când se plictisea,
Printre flori se tolănea.

Furnicuța, mititica,
Aduna de zor păpica,
Străduindu-se drăguța
Să își umple cămăruța.

Era înțeleaptă tare,
Știa că gerul apare
Și n-ai de unde lua
Hrană pentru casa ta.

Acum e cald și e frumos,
Mâncare multă stă pe jos,
Dar când pământul va-ngheța,
Belșugul se va termina.

Ea îl chemă pe greieraș:
„- Vino, amicul meu poznaș,
De-adună și tu mâncărică,
Vremea-i haînă și se strică!”

Greierul nu se gândește
Că ea adevăr grăiește
Și, distrat, îi strigă tare:
„- Tu nu vezi că stau la soare?”

Și uite-așa, zi după zi,
El lenevi și hoinări,
Dar vara scurtă a plecat;
Ștrengarul nostru n-a lucrat.

Când a venit toamna cu ploi,
Sărmanul greier, ca un sloi,
Se-ntoarse tot la furnicuță,
Că era cald și păpicuță.

Bătu în ușă disperat.
Printre suspine, a-ngăimat:
„- Mă ia la tine,-amică bună,
Fi'ndcă afară e furtună!“

„- Ce amică visezi, frate,
Când unul din doi se zbate?
Celălalt doar trândăvește,
Apoi vine și cerșește.

Legătura s-a stricat,
Tu nimica n-ai lucrat!
Iar acum, când vremea-i rea,
Vrei să stai pe munca mea?

Nu vreau un prietenăș
Zurbagiu, leneș, poznaș!“
Și de-atuncea, furnicuța
Singurică stă, drăguța.

Fericită-n casa ei,
Are hrană câtă vrei!
Ați aflat voi din poveste,
Cât aleargă și muncește!

Greierașul zgribulit
Regretă că n-a muncit.
Moș Pământ, milos, i-a dat
Odaia în care-a iernat.

Morala:

Nici voi, copii, nu leneviți,
E bine să mai și munciți,
Prin muncă veți avea de toate,
Altfel în viață nu se poate!

PRIETENIA NECINSTITĂ

O vulpiță și-un bărzoi
Se-mprieteniră amândoi.
Ei deseori se întâlneau
Și multe își mai povesteau.

Însă-ntr-o zi de sărbătoare,
Bărzoiu-nalt, cu ciocul mare,
Găti bucate cu mult zor.
Le puse-apoi într-un ulcior

Și își invită fericit
Prietena în ospețit.
Aceasta mult s-a bucurat,
Totuși nimica n-a mâncat.

Nu pentru că nu își dorea,
Însă ulcioru-nalt era.
A înghițit în sec, sărmana:
„- O să-i înapoiez eu hrana!“

Făcu și ea, la rândul ei,
Bucate-alese cu temei;
Le-ntinse pe o farfurie,
Chemând bărzoiu-n ospeție.

Acesta-și spuse-n gând așa:
„- O să mănânc tot ce-mi va da!“.
Dar bănuieți ce s-a-ntâmplat,
Când ciocul nu l-a ajutat!

Morala:

Prietenia, dragii mei,
Nu-i trainică la cei mișei.
Nu încercați să înșelați,
Corecți fiind, doar câștigați!

VISUL VULPII

Vulpea lacomă, hapsână,
N-avea hrană pentru cină.
Atât de foame îi era,
Că și în vis înfuleca.

Dormea, tânjind la iepurași,
La rațe mari de pe imaș,
La găște și gânsaci babani,
Și la curcanii dolofani.

Dar foamea tare o-nghionti,
Din visul dulce o trezi.
Porni spre-o tufă de măceș,
Sperând să-i pice vr'un peșcheș.

Ea nu se duse mult așa;
În tufă a simțit ceva.
Se-apropie și dintr-odat',
Pe iepuraș l-a înhățat.

Iar iepurașul îngrozit,
De spaimă aproape a-nlemnit.
Dar dup-o clipă-a prins curaj,
Decis să scape de necaz:

„O, vulpe dragă, tu să știi,
Acasă eu mai am doi fii
Și-o iepuroaică, soața mea.
Ce buni ar fi la masa ta!

Acum, că mi-e sortit să mor,
Va fi un chin și viața lor,
Mai bine hai la casa mea,
Așa pe toți ne poți mânca!“

Roșcata, foarte-nfometată,
Își face planuri de îndată:
„- Că bine zici tu, Iepurică,
Mai multă hrană nu îmi strică!”

Iar urecheatul, generos,
Mergea-nainte curajos.
După o vreme se oprește
Și vulpișoarei îi vorbește:

„- Aici e locuința mea,
Cu pui și iepuroaică-n ea“
(Ducând-o spre o grotă mare,
Ce o văzu din întâmplare).

Însă bârlogul gol era
Al ursului – dar el lipsea,
Plecaser zori ca să adune
Frăguțe, ghindă și alune.

În grabă, iepurașul nost`
Îi spuse vulpii: „- N-are rost
Să intri și tu după mine!
Venim îndată toți la tine.”

Și năzdrăvanul o zbughi,
La urs în grotă se piti.
Cumătra aștepta zâmbind
Să iasă iepuri, rând pe rând.

Dar foamea chinuind-o tare,
Ea și-a pierdut orice răbdare.
Gândi, atunci, în mintea sa:
„Pesemne rămas-bun își ia!“

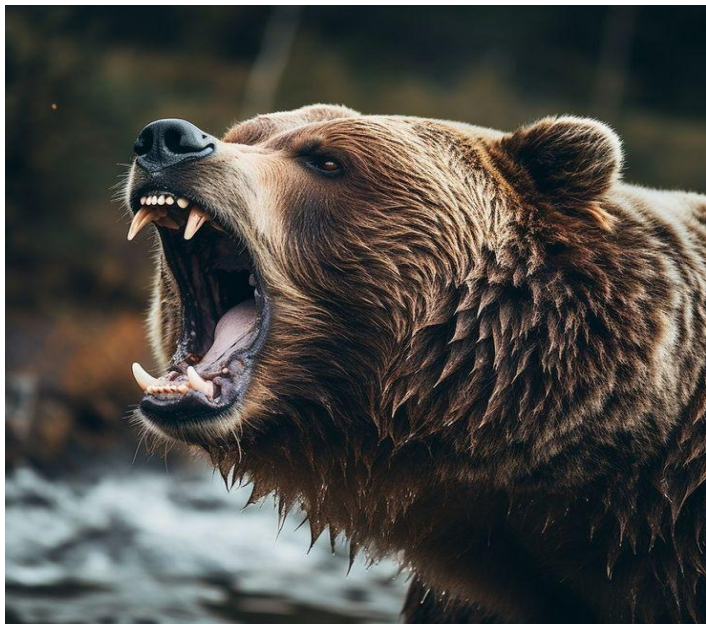
Însă blănosul nu apare.
Șireata,-n mare disperare,
Tiptil în grotă a intrat,
Pe Urechilă l-a strigat:

„Hei, Iepurică cel fricos,
Rămasul-bun e de prisos,
Căci sunt atât de-nfometată,
V-aș hăpăi pe toți, îndată!“

Dar iată că încet apare
Un urs voinic, cu botul mare;
Se-apropie de vulpișoară
Și-o ia nervos de subsuoară.

Simțindu-se la strâmtorare,
Se zbate vulpea-n disperare,
Și reușește, nu știu cum,
Să scape de dușmanul brun.

Apoi, cumătra speriată
Se face mică deodată;
Pornește și mai hămesită
Spre păduricea înverzită.

De-atuncea umblă-n lung și-n lat,
Pândind ceva pentru mâncat,
Dar se ferește foarte tare
De iepurii ce-i ies în cale.

Morala:

Iar tu, copile, nu uita,
Nu fi-ngâmfat în viața ta,
Nici lacom și nici mincinos,
Căci toate-ți vor ieși pe dos!

DOVLEACUL AROGANT

Iată cum s-a întâmplat,
Când dovleacul cel umflat
A dorit și el să fie
Sus, la cucurigu-n vie.

Vița era învățată
Ea să fie cățărată
Pe aracii ce-i punea
Stăpânul, când o-ngrijea.

Iar dovleacul, cum se știe,
Pe jos e normal să fie,
Însă-acesta s-a fălit,
Sus de tot el s-a suit.

Supărat, gândi așa:
„- De ce ea pe sus să stea?
Eu, sărmanul, de când știu,
Mă târăsc ca un zurliu“.

Tolomacul, îngâmfat,
Privea mândru c-a urcat
Mult mai sus decât era
Via, ce-l compătimea:

Se gândea la el, ce-o face
Când va crește, se va coace...
Ajungând un dovlecioi,
Va cădea ca un pietroi.

Chiar așa s-a întâmplat:
Bostanul rău s-a umflat,
A căzut și s-a zdrobit,
Dac-a fost nechibzuit.

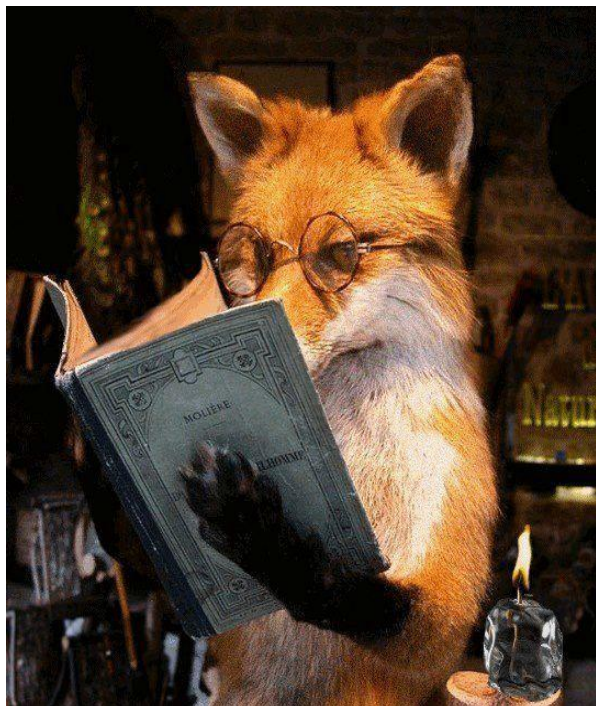
VULPEA CITITĂ

O vulpe mai citită
Se consulta cu sine:
„Aș vrea să fiu cinstită,
Dar tare greu îmi vine!

Eu sunt o pofticioasă
Și nu mă pot abține,
Găina cea frumoasă
Să nu o iau cu mine.

Mă tot gândesc că poate,
Dac-aș avea serviciu,
Dorințele-mi turbate
Nu ar mai fi un viciu.

Având o leafă bună,
Mi-aș cumpăra mâncare,
Iar pofta cea nebună
Nu mi-ar mai da târcoale”.

Visatul job apare
La ferma cea de rațe:
Voiau o-ngrijitoare,
Dușmani să nu le-nhațe.

„Cum sunt o iscusită
Și o lingușitoare,
Rapid am fost numită
Să fiu răspunzătoare.

În simpla mea gândire
Aveam intenții bune.
Năravul rău din fire
Nu vrea a se supune!

Așa că, într-o noapte,
Uitând ce-i datoria,
Le molestai pe toate,
Zicând că-mi iau simbria”.

Răzuștele muriră,
Sărmanele-au greșit:
Pe vorbe angajară
Chiar hoțul la păzit!

Din tragica-ntâmplare
Luăm învățăminte:
În lume, nu oricare,
Părând corect, nu minte!

DULĂII

Un bulldog mai dolofan
S-a-ntâlnit c-un doberman.
Amândoi dulăi frumoși,
Își lătrară bucuroși:

„- Ziua bună, doberman,
Nu te-am întâlnit de-un an!
Ce mai faci, cum mai trăiești,
Pe unde călătorești?”

„- Te salut, bulldog iubit!
Sunt destul de necăjit,
Stau închis în cușca mea,
N-are cine mă plimba,

Că stăpânul ba-i plecat,
Ba e foarte ocupat.
Internetu-i treaba lui,
Pofta mea o pun în cui!”

Buldogul îi mârâi:
„- Frate, nu te necăji!
Cere-ți dreptul insistent
Stăpânului neatent!

Dacă stai prea liniștit,
Crede că ești mulțumit.
Nu gândește că dorești
Să alergi, doar câine ești!

Drept să-ți spun, eu nu-s așa,
Îl oblig a mă plimba,
Însă am de rezolvat
Un lucru mai delicat.

Chiar acum, prin lătrat,
Mă voi face ascultat
De stăpânul meu iubit,
Ce se crede instruit.

Fi'ndcă-n lesă sunt mereu,
Fac... ce fac, cum pot și eu!
Nu-i frumos și mă jenez
Când pe-alee las grămezi”.

Dacă sunt în grija ta,
Te rog mult, nu mă lăsa
A părea needucat,
Curăță ce am lăsat!

ȘORICELUL ȘI IEPURAȘUL

Un iepuraș de pe imaș
Aude-o voce: „- Ești un laș!
Alergi ca un nebun mereu,
Te sperii și de chipul tău!”

Privește-n juru-i, înfricat:
„- Cine vorbește cu păcat?
Din moși-strămoși suntem așa,
Iar neamul nu-mi voi renega!

Dar cine ești și unde ești?
Arată-te, dacă vorbești,
Să văd și eu curajul tău,
De mă blamezi așa de rău!”

Din buruieni, șontâc-șontâc,
Apare-un șoricel pitic.
Se-apropie de urecheat,
C-un chițcăit cam tremurat:

„- Aicea sunt, am și venit,
Mă mir că încă n-ai fugit!
Ori spaima ta te ține-n loc,
Sărman fricos fără noroc?”

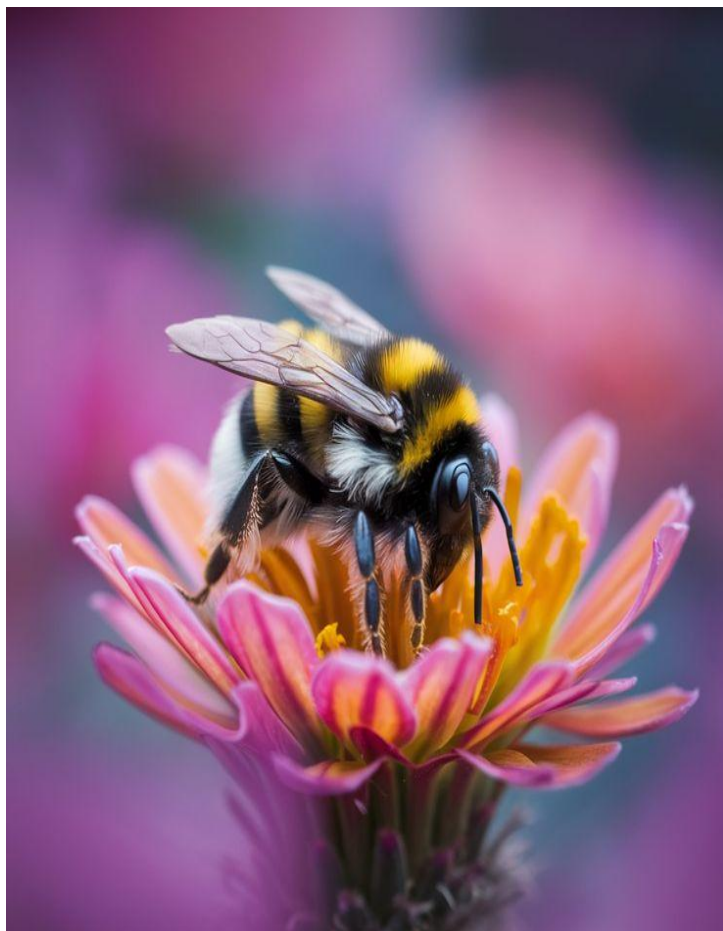
Blănosul îi vorbi semeț:
„- Zadarnic vrei să pari isteț
Și-arunci jigniri în jurul tău,
Când tu arăți cu mult mai rău!

Se vede că te-a zgâlțâit
Vreun motănel mai hămesit.
Fugind, desigur, ai scăpat,
Însă-ai rămas c-un schiopătat.

Te sfătuiesc ca pe-un amic:
Nu te da mare când ești mic
Și nu-ncerca să te mândrești
Cu ceea ce, de fapt, nu ești!”

Morala:

Nu e greșit să ne păzim
De-acei dușmani pe care-i știm,
Este greșit atunci când vrem
La fel ca ei să ne purtăm!

REPLICA

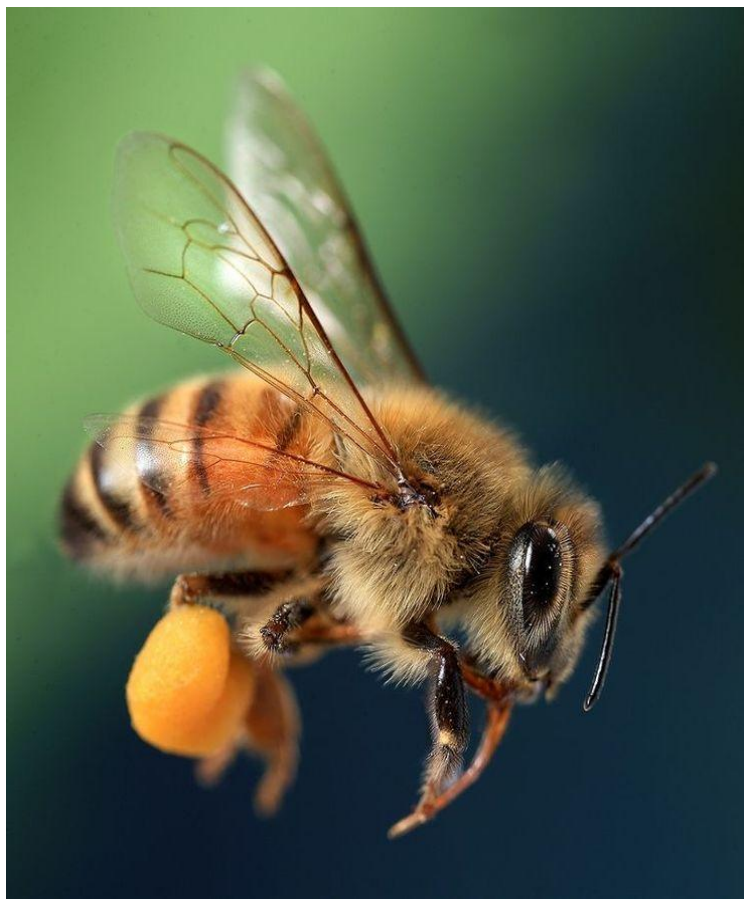
Toți o știți pe furnicuță,
Gâza sprintenă, micuță,
Ce aleargă toată vara,
Să-și umple bine cămara.

Într-o zi de sărbătoare,
Se oprișe pe o floare;
Vru și ea să se destindă,
Corpușorul să-și întindă.

Albinuța o zărește,
Veselă spre ea pornește:
„- Am să stau și eu o clipă,
Să-mi trag sufletul în pripă!”

Dar văzu pe-aceeași floare,
Bâzâind, întins la soare,
Bondărelul cel pufos,
Arogant și puturos.

Albinuța muncitoare
Nu este o bârfitoare,
Dar atunci, la repezeală,
Își făcu o socoteală:

„- Furnicuța mea cea dragă,
Te cunosc de-o viață-ntreagă,
Știu cât ești de hărnicuță,
Înțeleaptă și drăguță.

Cum de stai de vorbă, oare,
Cu bondarul leneș, care
Niciodată nu muncește,
Din ce fură se hrănește?”

Furnicuța se gândește:
„Albina mă dojenește”.
Și privind-o încruntată,
Riposta îi dă pe dată:

„- Îmi aduni tu mie, oare,
Grăunțele necesare,
Sau mi-ai oferit vreodată
Mierea ta cea minunată?

Eu te știu o învățată
Și în toate calculată,
Însă, după cum se pare,
Vrei să fii defăimătoare!”

Albinuța rușinată
Scuze își ceru pe dată:
„- Oh, surată furnicuță,
Nu te supăra, drăguță!

Replica nevinovată,
Pentru trântor fost-a dată.
Am crezut că, de rușine,
Va munci și el ca tine”.

CUCUL ȘI CIOCĂNITOAREA

Ciocănitoarea și un cuc
Se întâlniră într-un nuc.
Galantul cuc o salută
Și, curios, o întrebă:

„- Ce faci, drăguțo, cum o duci,
Cu veștile cum te descurci,
Ce lucruri noi s-au întâmplat,
În vremea cât am fost plecat?”

„- Ce pot să-ți spun, iubite cuc?
Transmit și eu cât mai apuc,
Căci știrile se înmulțesc,
Sunt frântă, nu mai prididesc.

Dar ăsta nu-i necazul meu,
Cu hrana este tot mai greu!
Copaci cu gâzele pe ei
Sunt defrișați de oameni răi!

De unii care minte n-au
Și nu știu pomii ce rol au:
Dau aer bun, nepoluat,
Iar nouă, gâze de mâncat.”

„- Ce drept vorbești, amica mea,
Susțin și eu părerea ta!
Deși noi minte nu avem,
Mai bine totuși judecăm.

Dac-am putea să le vorbim,
Am reuși să-i instruim,
Să știe că în lume-au fost
Lăsate toate cu un rost”.

CUPLUL IDEAL

O broscuță și-un brotac
Se-ntâlniră lângă-un lac.
Bulbucatul, fascinat,
Gândul și l-a exprimat:

„- Oh, cât de frumoasă ești,
Ca broscuța din povești!
Tare-mi placi și aș dori
Soțioara mea să fii!”

Ea-l privi atent, duios.
Observând că-i arătos,
Încântată, acceptă
Și cu el se mărită –

Partenerul ideal,
Când în apă, când pe mal,
Țopăiau, orăcăiau,
Gâze amândoi vânau.

Însă, într-o bună zi,
Soțiorul se gândi
Că broscuța ar putea
Să muncească numai ea.

„Am să-i zic că-s bolnăvior,
Că mă doare un picior.
Cum este cu suflet bun,
O să creadă ce îi spun!”

Sărăcuța l-a crezut,
L-a-ngrijit cum a putut!
Zilnic îi prindea țânțari,
Cei mai dolofani și mari.

Dar un melc care căra
Casa în spinarea sa,
A văzut, s-a-nfuriat
Și aspru l-a criticat:

„- Nu ți-e jenă niciun pic?
Mănânci și nu faci nimic!
Ești voinic, dar ești lenos
Și un mare mincinos!

Crezi cumva că poți trăi
Debitând doar șmecherii,
Să primești tot ce ai vrea
După munca altuia?”

Asumându-și ce a spus,
Melcișorul s-a tot dus,
Iar brotacul, rușinat,
S-a pus iarăși pe lucrat.

VULPEA JUDECĂTOARE

În timpuri de mult uitate,
Vulpea împărțea dreptate;
Pe atunci era cinstită,
Înțeleaptă, chibzuită,

Și dorea să fie pace,
Iubire-ntre dobitoace.
Să le facă a-nțelege,
A dat doamna chiar o lege.

Judeca după dreptate
Pentru orice vietate,
Iar greșeala săvârșită
Aspru era pedepsită.

Cei corecți și fără pată
O votară de îndată,
Însă unii, plini de ură,
Comentară că-i prea dură.

N-aveau teamă, nici rușine,
Dumnealor s-o ducă bine!
Însă dintre toți, se pare,
Lupul mârâia mai tare.

Jupânul, fără regrete,
Sfâșia printre boschete
Câte-un cerb sau câte-o ciută,
Crezând fapta neștiută.

Dintr-o pură întâmplare
Îl văzu bursucul, care-i
Spuse vulpii. Ea îndată
Îl duse la judecată.

Amicii nu îl lăsară,
Vehement îl apărară:
„- Nu-i real ce se vorbește,
Martorul doar clevețește!”

Roșcata rămase mută:
„Cum să scape-așa o brută,
Care-n față drept vorbește,
Iar prin spate dur lovește?

Voi găsi eu o dovadă,
Ca oricine să o vadă,
Toți acei ce-l vor susține
Să rămână de rușine!”

Într-o zi, pe înserate,
Luă binișor pe spate
Pielea bieteii căprioare,
Pornind apoi la plimbare.

Flămândul lup o zărește,
S-o halească se grăbește.
Ea-n viteză se dezbracă
Și pe dată îl înșfacă:

„- În sfârșit, fiară turbată,
Am dovada căutată!
Acum nimeni nu mai poate
Să conteste-a mea dreptate!”

RACUL ȘI MELCUL

Pe o plajă lângă mare,
Racul căuta mâncare.
Greu se descurca, sărmanul,
Cleștii îi stricau tot planul.

Când în față îi apare
O găzuță mișcătoare;
El s-o prindă se grăbește,
Însă îndărăt pornește.

Eșuând să o halească,
Se opri să hodinească.
Brusc, alătura zărește
Melcul care se târăște.

Surâzând pe sub mustață,
Racul îi strigă în față:
„- Nu mai alerga, amice,
Altfel casa o să-ți pice!”

Melcul a simțit jignirea,
Dar nu s-a pierdut cu firea.
I-a răspuns după măsură,
Hotărât, dar fără ură:

„- Este drept, acei ca mine
Merg încet, dar totuși bine.
Pe când tu te duci, măi frate,
Când în față, când în spate!”

După toate-acestea spuse,
Melcu-n treaba lui se duse.
Racul se-ntreba în sine:
„Oare ce-o avea cu mine?”

MĂGARUL ȘI MIERLA

În cireșul din grădină,
Mierla șade la hodină.
Veselă solfegiază,
Se pricepe, nu bravează.

Cunoaște, drăguța, toate
Notele sofisticate;
Știe ordinea în care
Să le pună în valoare.

Cântă muzică aleasă;
E gingașa bucuroasă,
Că prin glasul ce îl are
Încântă întreaga zare.

Deodată, pe cărare,
Domnul Măgarilă-apare.
Îngâmfat la ea privește
Și prin răget îi vorbește:

„- Ce te dai așa de mare
Prin cântarea dumitale?
Pot și eu, la fel de bine,
Să scot sunete divine!”

Mierla îl privi cu milă:
„- Ce să zic, măi Urechilă?
Zgomot faci și încă tare,
Însă nu are valoare,

Căci în loc de relaxare,
El dă stres și enervare.
Eu cred că ar fi mai bine
Să nu faci ce nu-i de tine.

Talentul, precum se știe,
Se cunoaște dintr-o mie,
E un dar divin, pe care
Nu-l găsești la întâmplare.

Norocosul ce-l primește,
Prin muncă îl șlefuește.
Dac-ai judeca mai bine,
Doar respect i se cuvine!”

BONDARUL ȘI ALBINA

Trist și flămânzit, bondarul,
Vrând a-și îneca amarul,
Pornește spre stupul care
Este marea lui salvare.

Fără a avea rușine,
Fură când îi cade bine,
Însă de această dată,
Ușa este încuiată.

Stă puțin și se gândește,
Dar apoi se hotărăște,
Bate-n poartă cu sfială,
Nu mai poate, burta-i goală:

„- Te-aș ruga, dragă surată,
Dă-mi din mierea ta curată
Un pocăl, să îmi aline
Dureroasele suspine!”

„- Ce vorbești tu, frățioare?
Ai tupeu și încă mare!
Nu-i destul că toată vara
Mi-ai cotrobăit cămara?

Ți-ar ședeă cu mult mai bine
Să muncești la fel ca mine,
Nu să umbli cu șmangleala!
Când nu poți, dă-i cu cerșeala!

Ești voinic și în putere,
Pregătește-ți singur miere,
Nu-i corect și nu-mi convine
Să muncesc și pentru tine!”

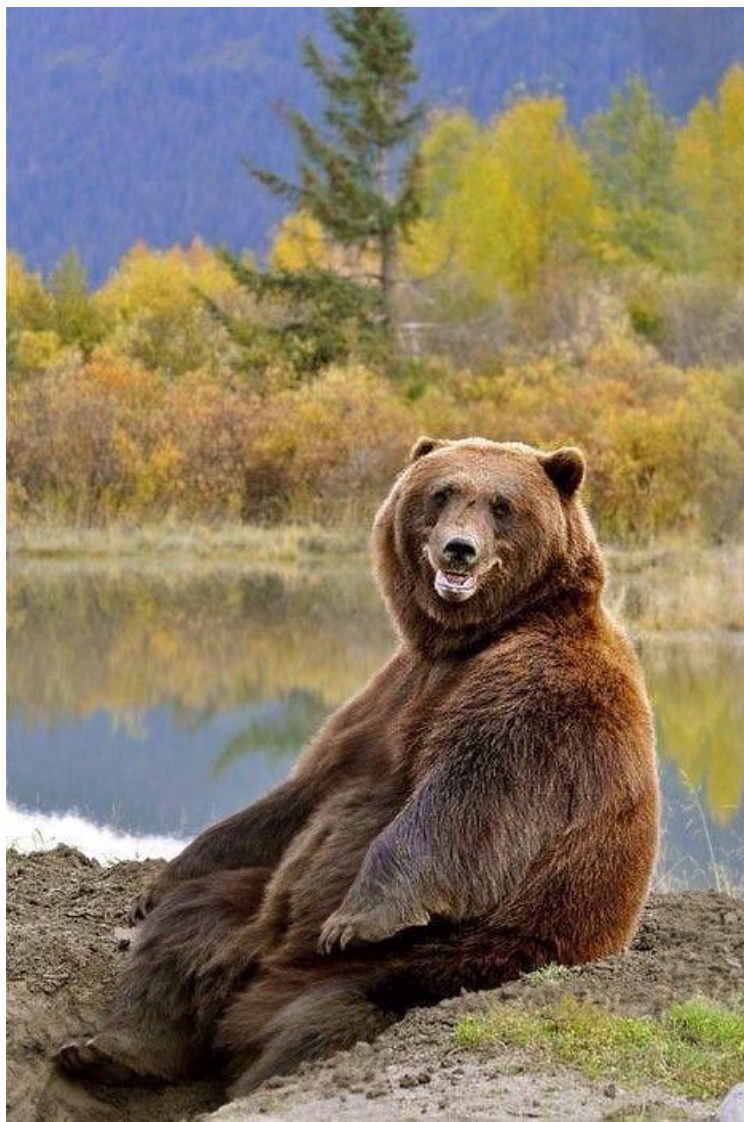
FERICIREA URSULUI

Într-o vreme, oarecând,
Ursul se plimba cântând;
Fericirea i-o dădea
Coada mare ce-o avea.

Mulțumit cu viața lui,
Din desișul codrului,
Se hrănea cu fructe dulci,
Ce găsea el pe atunci.

Nu visa la bogății
Ori la alte bucurii,
Nici la scaunul domnesc,
După care mulți tânjesc.

Însă-n codrul liniștit,
Un necaz s-a pripășit:
Leul, regele faimos,
De pe tron a fost dat jos.

Supușii erau sătui
De veninul dumnealui;
Fără milă-i maltrata
Cum voia Domnia Sa.

Își doreau un șef vânjos,
Dar să fie și milos,
Să-nțeleagă păsul lor,
Când îi cer un ajutor.

În pădure-i mare sfat:
„- Cin’ să fie promovat?”
Se gândesc, se socotesc,
Și de urs își amintesc.

E puternic, calculat,
Tocmai bun de împărat;
Totuși o problemă-ar fi:
Dumnealui nu vrea domnii.

Vulpea sare cu tupeu:
„- Nicio grijă-l conving eu!”
Și-o zbughi printre boscheți,
Să-l găsească pe isteț.

Repede l-a dibuit,
Însă el s-a-mpotrivit.
Ea insistă: „- Nici nu știi
Cât de bine îți va fi!”

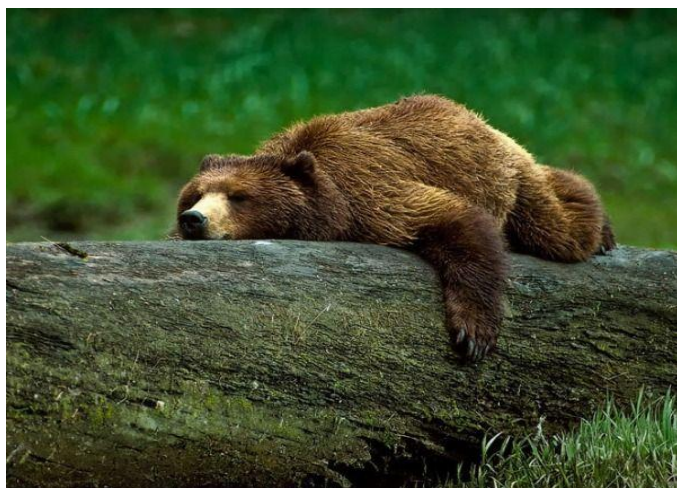
Ursul zise: „- Chiar de-aș vrea,
Coada mă va-mpiedica
Să mă-așez pe jilț domnesc.
Cum, atunci, să cârmuiesc?”

„- Am să te învăț tot eu
Ce să faci, nu e prea greu:
Taie-ți-o, nu zăbovi,
N-ai la ce o folosi!”

Ursul n-a mai cugetat,
S-a lăsat înduplecat,
Renunțând la coada lui
În favoarea tronului.

Secolele au trecut,
Coada nu i-a mai crescut,
Nu mai e nici împărat,
Umblă singur, supărat.

VECINII

Pe un trunchi de lemn domnesc,
Două găze se-ntâlnesc:
„- Ziua bună, draga mea!”
Spuse cea cu dungi pe ea.

„- Unde, oare, te grăbești?
Stai puțin, să-mi povestești
Cum o duci, ce-ai mai făcut,
Că nu te-am văzut de mult!”

„- Eu sunt bine! Ce să-ți spun?”
Zise cea cu tenul brun.
„- În copacul unde stau,
Am aproape tot ce vreau.

Dar vecinii, cu tupeu,
Nu încap de traiul meu.
Chiar nu înțeleg ce vor,
Nu mănânc din ce-i al lor!

Furioși, mereu bârfesc,
N-au motiv, dar îl scornesc.
Drept să-ți spun, m-am săturat
De-al lor caracter ingrât!

De aceea am pornit
Să aflu loc liniștit,
Unde bârfele lipsesc,
Iar vecinii se iubesc!”

„- Sfatul meu ar fi să stai
În căsuța ce o ai.
Guri ce știu a cleveti
Peste tot vei întâlni.

Nu intra în jocul lor!
Ignoranți, nu știu ce vor,
Dar văzând purtarea ta,
Poate se vor îndrepta”.

VRĂBIUȚA ȘI CIOARA

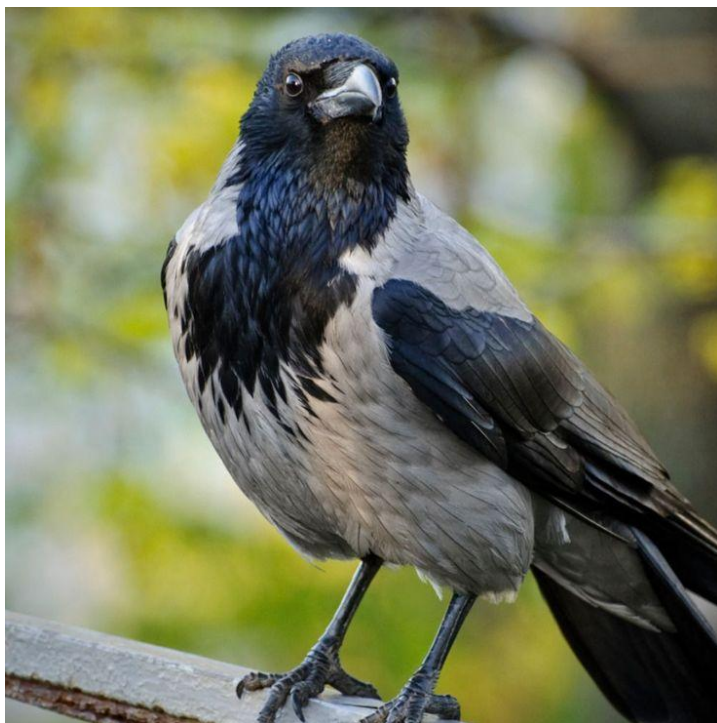
Tinerica vrăbiuță,
Jucăușă și drăguță,
Stând pe-aracul de la vie,
Ciripea cu veselie.

Lângă ea, din zbor, se lasă
O cioară gălăgioasă,
Dar în loc să o salute,
Cârâie vrute-nevrute:

„- Vai, ce rău îți mai arată
Hăinuța decolorată,
Iar cântarea dumitale
Nu face două parale!

Ia privește-mă pe mine,
Straiul cât de bine-mi vine,
Elegantă și culoare,
Perlă neagră, sclipitoare!

Vocea-mi caldă, minunată,
O cunoaște lumea toată.
Vocalize-așa divine
Nu le scoate orișicine”.

Vrăbiuța, iritată,
Replica îi dă pe dată:
„- Dacă ești răutăcioasă,
Geaba spui că ești frumoasă,

Căci penajul de tăciune
Nu ți-a dat înțelepciune!
Croncănitul nu arată
Că ai fi o talentată!

N-ai respect și nici rușine,
Să jignești nu șade bine!
Eu gândesc că fiecare
Are-un loc sub mândrul soare.

Când înveți că bunătatea
Este soră cu dreptatea,
Doar atunci, cioară făloasă,
Poți să zici că ești frumoasă!”

LEGEA URSULUI

În pădurea din poveste,
Ursul brun diriguiește,
Căci e regele și poate
Să facă oricui dreptate.

Scrie și o lege-n care
Orice necuvântătoare
Are drept la judecată,
Dacă este agresată.

De e mică sau e mare,
Legea-i pentru fiecare,
Iar greșelile voite
Fi-vor aspru pedepsite.

La corecta judecată,
Iepurașul vine-ndată.
Suspinând, el povestește
Cum vulpița-l chinuiește.

Blândă și îndurerată,
Căprioara se arată
Și cu lacrimi de durere,
Regelui dreptate-i cere:

„- Lupul crud și fără milă
A răpit a mea copilă,
Dar hapsânul nu se-alină,
Vrea și carnea mea la cină!”

Zi de zi vin animale
La poarta Măriei Sale;
Bietele cred cu tărie
În legea de pe hârtie.

Chiar și harnicele-albine,
Când aud de-atâta bine,
Bâzâie, zboară degrabă
La-mpăratul cel de treabă:

„- Viață lungă, luminate,
Fă-ne și nouă dreptate!
Am dori ca în pădure
Nimenea să nu mai fure”.

Ursul din tron se ridică,
Se gândește ce să zică.
Știe că legea măreață
N-a scos-o la suprafață.

S-o aplice chiar nu poate,
Și dânsul are păcate:
Mierea cea dulce și bună,
De prin stupi el o adună!

LINGUȘITORII

„- Ferește-te de cei lingușitori,
Ce stau în preajma ta ca niște ciori,
Să îți ofere ajutorul lor,
Apoi spunând mereu că ești dator.

Și chiar de nu te-ar ajuta deloc,
Greu vei scăpa de ei printr-un noroc.
Ca piaza rea-s mereu în umbra ta,
Cu cicăleli, făcându-ți viața grea!”

Așa-i vorbea, cu glasul cristalin,
O porumbiță ce stătea pe-un spin,
Unui arici ce cuibul și-l avea
Taman sub tufa unde dânsa sta.

„- Oh, draga mea, ce bine ai grăit!
Asemenea năpastă m-a lovit.
Cumătra vulpe, într-o bună zi,
S-a oferit de lup a mă păzi.

Ce a promis, desigur, n-a făcut,
Căci lupul pentru ea e de temut.
Dar, sub acest pretext, domnia sa
Prezentă-i, zi de zi, la masa mea”.

COPACUL SINGURATIC

Sunt un copac într-un pustiu,
Trăiesc aici de când mă știu,
Sămânța mi-a adus-o-n zbor
Un vânt de toamnă voiajor.

Sunt oază pentru cei ce trec
Prin locu-acesta foarte sec,
Căci umbra deasă le-o ofer,
Când arde soarele pe cer.

Dar, după ce se răcoresc,
Grăbiți, în treaba lor pornesc,
Uitând că eu i-am ajutat
Și, generos, puteri le-am dat.

Nu se gândesc cât mi-e de greu
Să stau în arșiță mereu,
Că seceta, ca un vampir,
Îmi sugă seva, fir cu fir.

Iar norii negri și pufoși,
Învolburați, răutăcioși,
Destul de rar îmi lasă-ncet
Din stropitoare câte-un jet,

Care rapid e înghițit
De-acest pământ secătuit,
Și biata rădăcina mea
Rămâne tot cu setea-n ea.

Aș vrea să-i rog pe cei ce stau
La umbra mea și forță-și iau,
Să-mi lase din ulciorul lor
Un strop de apă, să nu mor!

DIN GÂNDUL UNUI SPIN

Un trandafir dacă aş fi,
Aş creşte în grădină,
Acolo sigur aş primi,
Şi apă, şi lumină.

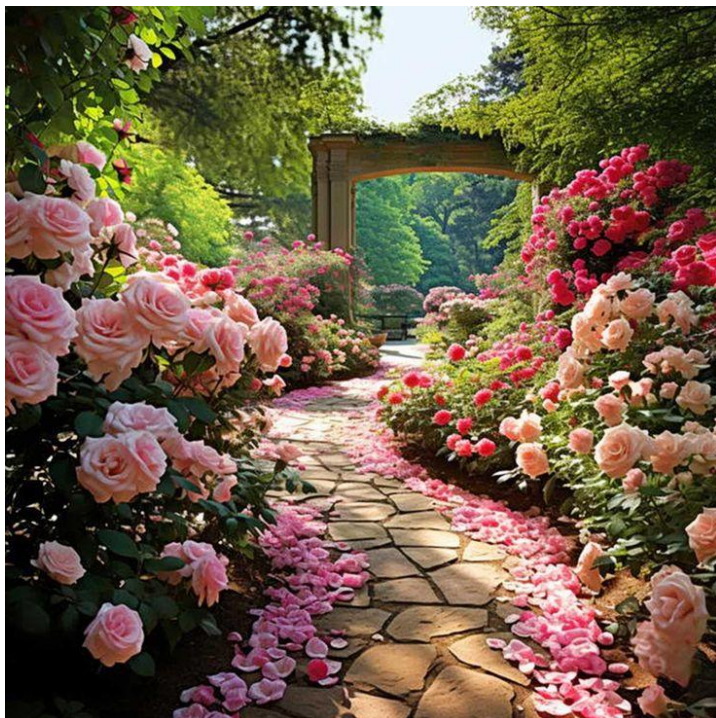
Dar s-a-ntâmplat să fiu un spin
Crescut pe o cărare,
Îmi este greu, mereu suspin,
Pământul este tare.

Lumină n-am, că-n jurul meu
E numai mărăcine.
Cu apa este şi mai greu,
Arar o ploaie vine.

Şi, însetat, mă tot gândesc,
Cum e posibil oare
Că unii au tot ce-şi doresc,
Iar alţii zile-amare?

Măcar o zi, dac-aș avea
Puterile divine,
Eu trandafirul l-aș muta
Aicea, lângă mine!

Să simtă rădăcina sa
Ce-nseamnă disperare,
Când arșița îl va seca
Și nu-i nicio salvare!

De-abia atunci ar prețui
Norocul ce îl are,
Și zi de zi i-ar mulțumi
Grădinii protectoare.

CEI TREI AMICI

Lupul, ursul și o vulpe
Comune-aveau foarte multe:
Toți trei hapsâni tare erau,
Mâncare-ntruna căutau.

De-aceea, ei se hotărăsc
Merindea pe care-o găsesc,
La urs în grotă s-o adune,
S-o devoreze-apoi, pe bune.

Și au plecat în căutare
Toți, fiecare pe-o cărare,
Iar ursul, după ce-a vânat,
Spre ascunziș s-a înturnat.

Lupul flămând și supărat
Pădurea mult a colindat.
Într-un sfârșit, hrană-a găsit,
Pe drum de-ntoarcere-a pornit.

Cumătra vulpe a umblat,
Subit a dat peste vânat,
Dar lacomă precum era,
Amicilor n-a vrut să dea.

Cei doi stăteau în așteptare;
Blănoasa-ncetișor apare.
Strigă prietenii la ea:
„- Dar unde e mâncarea ta?”

Vulpiței, cum e ea, șireată,
Îi vine o idee-ndată:
„- Rău am căzut și m-am lovit,
Iar la vânat n-am mai pornit”.

Însă amicii au simțit
Că vulpișoara i-a mințit.
Ei să mănânce nu i-au dat;
Prietenia s-a stricat.

Și de-atuncea se hrănește
Fiecare cum dorește,
Căci amici nu pot să fie
Cei ce-s plini de lăcomie!

Morala:

Prieteni dacă vrei să ai,
Exemplu trebuie să dai.
Fii primul tu corect, cinstit,
Să nu rămâi dezamăgit!

LĂCOMIA MUȘTELOR

Un roi de muște flămânzite
Doreau mâncare, zăpăcite,
Zburau nervoase, agitate,
Dar nu găseau pe săturate.

Și, hoinărind ca apucate,
Găsiră hrană pentru toate:
Pe masă, bine așezată,
Era dulceața căutată.

Plonjând spre ea cu lăcomie,
S-au așezat pe farfurie.
La foamea ce le bântuia,
Nu s-au gândit ce va urma.

Au savurat, ca leșinate,
Dar când să plece, nu se poate!
Sărmanele s-au înglodat
În marmelada ce-au aflat.

Morala:

A pofiti nu este bine,
Ceea ce nu-ți aparține!
Lacom tare dacă ești,
S-ar putea să o pățești!

ALBINUȚA

Albinuța mititică
Zboară mult și fără frică.
E gălbuie și pufoasă,
Parcă-ar fi chiar de mătăasă.

Caută foarte grăbită
Planta cea mai înflorită,
Iar cu trompa-i delicată
Nectaru-l strânge pe dată.

Când e plină desăguța,
Către stup fuge, drăguța;
Deșartă povara mare,
Pleacă iar în căutare.

Uite-așa, albina bună
Multă miere mai adună;
Este medicul cel care
Ne menține-n bună stare.

Morala:

Voi, copiii drăgălași,
Aveți grijă pe imăș!
Albine de întâlniți,
Fiți atenți, nu le răniți!

RIVALII DIN OGRADĂ

Într-o ogradă îngrădită,
Ce foarte bine-i îngrijită,
Se preumbla, plin de-ngâmfare,
Păunul cel frumos și mare.

Și era mândru păunoiul,
El coada și-o făcea cât foiul,
Cu penele-i viu colorate,
De parcă erau nestemate.

Într-adevăr, așa era,
Căci nu degeaba se fălea:
Un cap frumos, împodobit,
Dar fudulia l-a tâmpit.

E încrezut, nevoie mare,
Asemănare chiar nu are,
Dar în zadar se fandosește,
Fi'ndcă prostia-l depășește.

Ca să aflați, printre cuvinte,
De ce păunul n-are minte,
Eu vă invit acum, degrabă,
Să nu ratați nicio silabă!

Tot în ogradă, izolat,
Trăia curcanul îngrășat.
Stăpâna i-aducea mâncare,
Voia friptura cât mai mare.

Păunul îl privea-nciudat
Pe curcănelul răsfățat,
Ce hăpăia pe săturate,
Mai toată ziulica, frate!

Femeia sigur nu uita
Nicio secundă să îi dea
Fierturi gustoase, preparate,
Apoi grăunțe măcinate.

Iar păunelul, necăjit,
Stătea întruna flămânzit.
Lui gospodina,-n graba mare,
Mai omitea să-i dea mâncare.

Sărman de el se tot gândea,
Că poate ea nu îl iubea;
Era, de-aceea, supărat
Pe curcănelul cel umflat.

Dar într-o zi, ce se gândi?
Lângă amicul său veni,
Umflându-și coada delicat,
Și, tacticos, i-a cuvântat:

„- Tu nu observi, curcan soios,
Cât de gătit sunt și frumos?”
„- Dar nu ai gușă și nici moț,
Mărgele roșii tu nu porți!”

Atunci păunul, în prostie,
I-a zis curcanului: „- Dă-mi mie
Mărgelele și gușa ta,
Eu penele ți le voi da!

Îndată liber ai să fii,
Cotețul îl poți părăsi,
Te poți plimba oricât dorești,
Ograda să o stăpânești!”.

Curcanul, foarte fericit
Că poate și el, în sfârșit,
Să umble liber cât dorește,
Să facă schimbul se grăbește.

Cum au dorit, s-a întâmplat:
Ei cozi și pene au schimbat.
Păunul, foarte mulțumit,
De la curcan tot a voit.

În sinea lui s-a bucurat
Că pe curcan l-a înșelat.
Intră-n cotețu-acela mare
Și așteptă multă mâncare.

Dar iată că stăpâna vine.
Păunul este plin de sine,
El crede că îi dă păpică,
Dar ea-l înșfacă și-l ridică,

Îl cântărește binișor:
„E numai bun pentru cuptor,
Că tare bine s-a-ngrășat,
Să-l pregătim pentru mâncat!“

De-atunci curcanul, fericit,
Se plimbă vesel, liniștit.
Nici până astăzi n-a aflat
Că doar păunul l-a salvat.

Morala:

Iar acum, dragii mei,
Vă previn: nu fiți mișei!
Ați văzut ce s-a-ntâmpat
Cu păunul ce-a-nșelat!

POVEȘTEA UNUI MĂR

A răsărit într-o grădină
Un măr c-o firavă tulpină.
Privind în jurul lui cu teamă,
Văzu alți meri cu el de-o seamă.

Aveau tulpinile vânjoase
Coroane mari și sănătoase.
Foșnindu-și frunzele crestate,
Râdeau de el pe înfundate:

„- Cât e de pricăjit, sărmanul,
N-o să reziste pân` la anul!
La fel ca orice buruiană,
Ocupă locul de pomană.”

Plăpândul pom se necăjește,
Suspină, dar nu-i dojenește.
Cu o voință uimitoare,
Și-ntinde crengile spre soare.

Îl roagă-n șoaptă să-l ajute
Să crească sănătos și iute,
S-arate tuturor că poate
Să facă fructe minunate.

Măritul astru îl privește,
Îi place felul cum gândește,
Îi dă căldură și lumină,
Îl face mândru în grădină.

De-acuma-i mare și-n putere,
E mulțumit că face mere,
Iar frații lui care-l jigniră,
Mișcându-și frunzele-l admiră.

MĂGARUL ȘI CERBUL

Cândva, un harnic gospodar
S-a pricopsit cu un măgar –
Cam nărăvaș, pretențios,
Dar totuși de-un real folos.

S-a întâmplat că într-o zi
Căpățânosul reuși
Să iasă din ograda lui,
Pornind pe uliță haihui.

Mergând grăbit și curios,
Ajunse-n codrul răcoros.
Plimbându-se printre copaci,
Se întâlnește cu-un cerb dibaci.

Răgile, dându-se isteț,
I se-adresă pe-un ton glumeț:
„- Ce-nfățișare hâdă ai,
Cu-atâtea coarne, vai, vai, vai!

Zici că-i pădure-n capul tău,
Și crede-mă că-ți șade rău,
Ți-aș sugera să le dai jos,
Ai fi, desigur, mai frumos!”

Semețul cerb tăcu chitic,
Ascultă sfatul de nimic.
Când îngâmfatul s-a oprit,
I-a dat răspunsul cuvenit:

„- Urâtul e-n inima ta,
De-aceea tu nu poți vedea
Că frumusețea o găsești
Doar dacă știi să o privești!”

Măgarul n-a-nțeles ce-a vrut
Să spună cerbul priceput.
Se-ntoarse la stăpânul lui,
Poate-i explică dumnealui.

MĂGARUL ȘEF

Măgarul, nu se știe
Prin care șmecherie,
Ajunse șeful mare
La necuvântătoare.

Dorind să își arate
Priceperea în toate,
Promisiuni deșarte
El generos împarte.

Însă-a uitat Răgilă
Să dea și-un pic de milă.
Discursul ce-l ținuse,
În practică nu-l puse.

Problemele se-adună,
Supușii... ce să spună?
Doar mârâie și-așteaptă
O lege înțeleaptă.

Dar timpul trece, trece,
Nimic nu se petrece
Din toate câte spuse
Atunci când șef ajunse.

Mistrețul nu mai poate
Și-n sine se socoate.
Subit se hotărăște
Să-i spună ce gândește:

„- Noi te-ajutăm în toate
Și ducem greu-n spate,
În schimb de la matală
Primim doar vorbe goale!”

Edilul meditează:
„Colțosul nu bravează.
De-atâta fudulie,
Uitai de datorie!”

Cuprins de remușcare,
Plecă în lumea mare,
Și dintre dobitoace,
El munca grea o face.

Chiar dacă nu-i convine,
Spășit, muncește bine,
Dar cu tristețe-și spune:
„De-aveam înțelepciune...”.

Povețe cu rimă, gânduri cu rost

Fabula este una dintre cele mai vechi și frumoase forme de povestire. De mii de ani, oamenii spun astfel de povești scurte, în care animalele vorbesc și se poartă ca oamenii, pentru a arăta ce este bine și ce este rău.

Chiar dacă trăim într-o lume modernă, în care totul se mișcă repede, fabula își păstrează rostul. O poveste scurtă, cu tâlc, poate transmite blând și clar lucruri care, uneori, sunt greu de spus direct. De multe ori, fabula ne pune o oglindă în față și ne ajută să înțelegem mai bine lumea – fie că este vorba despre felul în care ne purtăm unii cu alții, fie despre muncă, lăcomie, adevăr sau prietenie. Astăzi, poate mai mult ca oricând, avem nevoie de astfel de pilde care să ne reamintească ce contează cu adevărat.

Fabulele din acest volum pot fi citite de toți copiii, fiind scrise simplu și cu umor, dar pot fi gustate și de adulți. Fiecare vârstă descoperă altceva într-o fabulă: cei mici – povestea, cei mari – învățătura.

Poeta Marioara Ardelean, care a dat viață necuvântătoarelor în acest volum, s-a născut în județul Hunedoara și a crescut în orașul Deva,

unde trăiește și astăzi. A iubit cărțile încă din copilărie și a început să scrie poezii de tânără, abordând teme precum iubirea și credința, însă le-a păstrat mult timp doar pentru sine. Mai târziu a devenit mamă, iar fiica sa, Camelia Ardelean, i-a urmat pașii în literatură, devenind poetă și scriitoare. După pensionare, Marioara Ardelean s-a dedicat scrisului pentru copii.

A publicat volume precum *Universul copilăriei* (2015), *Din tainele poveștilor* (2016), *Pajiștea fermecată* (2020) etc., iar *Povește în rime* este prima sa antologie de fabule – un nou pas în drumul său literar.

A colaborat cu reviste literare și a fost premiată în cadrul concursurilor de profil, fiind apreciată pentru stilul clar, plin de sensibilitate și umor.

Fabulele din acest volum sunt caracterizate de diversitate tematică și au ca personaje animale îndrăgite de copii (vulpea, ursul, broaștele, șoricelul, ciocârlia, măgarul, albina, bondarul), dar și plante (broccoli, mărul) sau obiecte (covorul, galoșii). Această varietate contribuie la captarea atenției și la transmiterea unor învățături prin situații simple, dar pline de tâlc.

Volumul are o structură clară, fiind împărțit în două secțiuni: prima cu fabule inedite – creații scurte, ideale pentru copiii mici –, iar a

doua cu o selecție de fabule din volumele anterioare – texte mai variate și mai complexe.

Temele abordate transmit mesaje și învățături menite să contribuie la formarea caracterului celor mici: prietenia, aroganța, lăcomia, curiozitatea, generozitatea, înțelepciunea, trădarea, dreptatea ș.a.m.d. Astfel, fabulele oferă valori esențiale într-un mod jucăuș și prietenos.

Tonul este cald și accesibil, iar poezii precum *Gospodina zurlie*, *Șoricelul curios*, *Dovleacul arogant* sau *Broccoli dezamăgit* folosesc un limbaj simplu și prietenos, potrivit pentru micii cititori.

Remarcăm creativitatea și prospețimea, prezența unor personaje moderne sau neașteptate adăugând umor și originalitate textelor (vezi *Un covor și doi galoși*).

Exemplele sunt numeroase: *Cocoșelul fudul* (pag. 97) ne spune povestea unui cocoș frumos, dar prea lăudăros. Pentru că nu știa să fie atent și bun cu puicuțele, acestea îl părăsesc pentru un cocoș mai cumsecade. Morala: frumusețea nu e totul – bunătatea și respectul valorează mai mult decât aparențele. *Șoricelul și Iepurașul* (pag. 131) este o fabulă despre un iepuraș fricos și un șoricel cam lăudăros. Povestea ne arată că nu trebuie să ne mândrim cu

ceea ce nu suntem și că e mai bine să ne păstrăm firea decât să încercăm să părem altceva. Morala: să ne apărăm cu înțelepciune, dar fără a deveni asemenea celor pe care îi criticăm.

Replica (pag. 135) aduce în scenă furnicuța, albinuța și bondărelul. Primele două muncesc și își iau o binemeritată pauză. Bondărelul leneș, însă, doar se bucură, fără să fi făcut nimic. Morala: e bine să ne odihnim, dar numai după ce ne-am făcut treaba. Nu este înțelept să ne lăudăm fără motiv.

Mottoul volumului, semnat chiar de autoare, ne transmite o învățătură caldă și universal valabilă: „Un strop de bunătate,/ Oferă-l, de se poate!/ Când nu te-aștepți, revine,/ Dublându-se, la tine.” Aceste patru versuri exprimă, de fapt, esența fabulelor: binele făcut din inimă se întoarce. Poate mai târziu, dar întotdeauna mai bogat.

În concluzie, *Povește în rime* este o carte care se citește cu zâmbetul pe buze și cu mintea deschisă. O carte pentru copii, dar și pentru adulții care vor să-și amintească ce înseamnă să fii copil: să fii curios, sincer și dornic să înveți din povești.

Sorin Micuțiu

Simeria / 05.06.2025

Plecă anul - Vine anul

¹
Chiar de-i supărat olecă,
Anul de la ține plecă,
Ș-a cam plictisit săracul,
Șă stea pitulăat caracul.

²
Sechestrat mereu în casă,
Stând pe-un scaun, lângă masă,
Savurând mănăcare bună,
Kilograme-n plus adună.

³
Plecă anul, dar îți lasă,
O scrisoare mai hăioasă,
Scrie să tratezi mai bine
Anul care-n urmă vine.

⁴
Pîmbă-l, zilnic, că ți place
Șă umbie din colo-ncolace,
Șă vadă o lume nouă,
Șă mai schimbe-o vorbă, două!

⁵
Vrea și el o relaxare,
Nu doar filme și mănăcare;
Dacă-i dai și tu simbric,
El ți-aduce' bucurie.

⁶
Te susține cu răbdare
Șă faci lucruri uimitoare,
Dar liantul bun, de bază!
Ești chiar tu, șă fii pe față!

Int

Brotacul și mierla

lângă-un tău, pe-un bolovan,
Înfoiat ca un curcan,
Un brotore orăcăia,
Încântat de vocea sa.

Comenta în limba lui;
„Talentat ca mine nu-i!
Orice sunet aş putea
Să imit, oacă aş vrea!”

Mierla din pom l-auzi;
Sugubeată, îi grăi:
„Şă pot' crede că-i așa,
Reprodu și vocea mea.”

Brotăcelu-nfumurat
O privi cam încurcat;
A simțit că a gresit,
Fără nimeni a vorbit.

Și răspunse resemnăt:
„Cu talent nu-s înzestrat!
Cum să pot eu flutura,
Mirunat precum mătă?”

Și spuse, sărind în tău;
„O să cânt doar ce știu eu!
Dacă nu am niciun dar,
Fandoseala e-nzadar!”

CUPRINS:

O carte pentru copii mari și mici (Prefață de David Valentin) * 5

Cap. I: Fabule inedite * 9

Gospodina zurlie * 11
Broaștele din tău * 15
Știrile din codru * 19
Azor și PISOIAȘ * 23
Ursul păgubit * 27
Osul discordiei * 31
Blănoșii din poiată * 34
Povața vulpii * 38
Șoricelul curios * 43
Corbul cel lacom * 47
Bradul generos * 50
Lupul la stână * 54
În grădina de legume * 58
Un covor și doi galoși * 63
Șoricioaica pofticioasă * 66
Alegeri la-ntâmplare * 70
Broccoli dezamăgit * 76
Ciocârlia captivă * 79
Boul înșurat * 82
Ursul și țânțarul * 86

Cap. II: Selecție de fabule * 89

Înțelepciunea pisicii * 91
Povestea cerbului * 95
Cocoșelul fudul * 97
Câinii rivali * 103

Prietenia păguboasă * 106
Prietenia necinstită * 112
Visul vulpii * 115
Dovleacul arogant * 121
Vulpea citită * 124
Dulăii * 128
Șoricelul și iepurașul * 131
Replica * 135
Cucul și ciocănitoarea * 139
Cuplul ideal * 141
Vulpea judecătoare * 144
Racul și melcul * 148
Măgarul și mierla * 150
Bondarul și albina * 153
Fericirea ursului * 155
Vecinii * 160
Vrăbiuța și cioara * 163
Legea ursului * 166
Lingușitorii * 170
Copacul singuratic * 172
Din gândul unui spin * 174
Cei trei amici * 177
Lăcomia muștelor * 181
Albinuța * 184
Rivalii din ogradă * 186
Povestea unui măr * 194
Măgarul și cerbul * 197
Măgarul șef * 200

Povețe cu rimă, gânduri cu rost (Postfață de Sorin Micuțiu)
* 204

Scurt CV literar

Date biografice:

Marioara Ardelean s-a născut în anul 1950, în județul Hunedoara, petrecându-și copilăria și adolescența la Deva, unde locuiește și în prezent.

Încă de mică a fost pasionată de lumea fascinantă a cărților, citind foarte mult. A scris poezii de foarte tânără, în special poezie de dragoste și religioasă, dar le-a ținut pentru sine, fără să se gândească vreodată să le publice.

Are o singură fiică, poeta/scriitoarea Camelia Ardelean, care îi moștenește talentul literar și dragostea pentru scris.

Deși, în tinerețe, viața nu i-a oferit posibilitatea sau timpul necesar să-și dezvolte harul cu care a fost înzestrată, Marioara simte că trebuie să-și urmeze vocația și reîncepe subit să scrie literatură pentru copii, la câțiva ani după pensionare.

Volume publicate:

- *Universul copilăriei*, poezii pentru copii, Editura Emma, Orăștie, 2015
- *Din tainele poveștilor*, povești, Editura Armonii Culturale, Adjud, județul Vrancea, 2016
- *Alfabetul poeziei*, poezii pentru copii, Editura Armonii Culturale, Adjud, județul Vrancea, 2017

- ***Copilul din inima mea***, poezii pentru copii, Editura Armonii Culturale, Adjud, județul Vrancea, 2018
- ***Versuri cu lipici pentru pici***, poezii pentru copii, Editura StudIS, Iași, 2019
- ***Pajiștea fermecată***, povești, Editura StudIS, Iași, 2020
- ***Isprăvile lui Nătăfleată***, poezii pentru copii, Editura StudIS, Iași, 2022
- ***Povește în rime, Vol. I***, antologie de fabule, Editura StudIS, Iași, 2025.

Colaborări permanente sau ocazionale:

- „Dăruiri Literare” – editată sub egida Asociației Florema Design, Cluj-Napoca;

- „Apollon Junior”, Urziceni, jud. Ialomița;

- „Confluente Literare”, „Cenaclul qPoem” și „Literatură copii” (<http://www.literaturacopii.ro>) – reviste în format electronic;

- „Eminesciana” – fondată de graficianul Mihai Cătrună;

- „Contraste Culturale” – fondator, prof. Izabela Tănasă;

- „Piedestal” – apărută sub egida Asociației Oamenilor de Cultură și Artă din județul Hunedoara (ASOCA), cu sprijinul Bibliotecii Județene Ovid Densusăianu Hunedoara-Deva și al Consiliului Județean HD etc.

Premii literare:

Mențiune la Concursul național de creație literară „Traian Dorz”, Ediția a V-a, 2023, cu poezia intitulată „Viciul beției”.

Referințe critice:

Petre Crăciun (Președintele Filialei București de Literatură pentru Copii și Tineret a Uniunii Scriitorilor), Ladislau Daradici, Ionel Necula, Petre Isachi, Maria Toma Damșa, Camelia Ardelean, Adriana Tomoni, Silviu Guga, Adina Velcea, Elena C. Petruț etc.

Afilieri:

Este membră a Asociației Oamenilor de Cultură și Artă din județul Hunedoara (ASOCA), din 2023, și membră a Asociației Culturale „Casina Națională” Deva a cadrelor militare în rezervă, din 2025.